

Lunds universitet

Kandidatuppsats i idé- och lärdomshistoria

ILHK02

Handledare: Jimmy Jönsson

Höstterminen 2023

Att skriva en renässans

The New Negro och vägen till en ny svart nationalism
1917–1925

Jimmy Forsman

Abstract

The New Negro: an Interpretation (1925), edited by the philosopher and critic Alain Locke, is regarded as a central text concerning the literary movement known as the Harlem Renaissance. Widely viewed as documenting the transition of Black American literature into the age of modernism. The anthology sought to describe the great social and cultural changes that took place in the years after the First world war and how these changes impacted the world view of a new generation of Black American artists. These changes manifested as a new sense of pride tied to race, and a new sense of self with origins in the Black experience in America, rather than in regard to the concept of slavery. This new sense of agency define what Locke calls “the New Negroes”, the new generation of emerging artists exploring this new sense of self and racial expression.

In this thesis I want to present a partially new interpretation about the origin of *The New Negro*. The traditional view of the anthology is that it is a product of the black political establishment. While I do not deny the deep connections, I want to argue that the book was the result of a planned public relations-campaign aimed at both changing the public view of Black Americans, and to negate the effects that Marcus Garvey’s separatist black nationalism had within Black America. This campaign had its origins in a group of people centered around the National Urban League newspaper *Opportunity* and had connections to the Settlement movement and the National Conference of Social Work.

Keywords: American politics, Alain Locke, Charles S. Johnson, Harlem Renaissance, Jean Bourdieu, Marcus Garvey, National Association for the Advancement of Colored People (NAACP), National Urban League (NUL), National Conference of Social Work, New Negro, Universal Negro Improvement Association (UNIA), W. E. B. Du Bois

Innehållsförteckning

1. Inledning	1
1.1 Syfte och frågeställning	2
1.2 Forskningsöversikt	2
1.3 Källmaterial och avgränsningar	4
1.4 Teori och metod	4
1.5 Disposition	6
2. Att skriva en renässans	7
2.1 Pluralism och radikalism	10
2.2 Marcus Garveys uppgång och fall	14
2.3 Vägen till en ny svart nationalism	26
3. Slutdiskussion och sammanfattning	38
4. Källförteckning och litteraturlista	
4.1 Källförteckning	43
4.2 Litteraturlista	46

1. Inledning

I december 1925 publiceras antologin *The New Negro: an Interpretation* redigerad av filosofen och kulturkritikern Alain Locke. I boken skriver Locke fram den förändrade mentalitet som kännetecknar "the New Negro"; den nya generation unga, svarta poeter och författare som träder in på den litterära scenen under första världskriget. Locke placerar denna förändring i de stora sociala och samhällsliga förändringar som tar plats både i USA och internationellt under de första årtiondena av 1900-talet. Här läggs grunden för vad Locke betraktar som en renässans för den svarta människan (the Negro Renaissance); en pånyttfödelse som tar sig uttryck genom "the New Negroes" litterära produktion. Den nya generationens poesi och prosa kännetecknas av en nyfunnen stolthet kopplad till begreppet "ras" och i en ny självbild knuten till upplevelsen av att vara en svart amerikan. Detta nya uttryck utgör ett brott mot tidigare generationer vilka i sitt konstnärliga uttryck strävade efter att spegla majoritetssamhällets kulturella normer. "The New Negro", menar Locke, definierar sig istället utifrån mötet med en större och mer nyanserad värld.

När människor rör sig under och efter det första världskriget uppstår intensiva möten mellan människor och kulturer. Detta möte blir speciellt intensivt i New Yorkstadsdelen Harlem. Här möter svarta migranter från sydstaterna svarta immigranter från de europeiska kolonierna i Karibien; ett möte som ger nya perspektiv på innebörden av att vara en svart människa. Även deltagandet i det första världskriget bidrar med nya erfarenheter till den kollektiva upplevelsen. Dessa möten och upplevelser leder till att: Negro life is not only establishing new contacts and founding new centers, it is finding a new soul".¹ Det är denna nya "själ" och dess uppkomst Locke vill presentera i *The New Negro*. En folksjäl som bara kan förstås utifrån sitt kulturella sammanhang. Där merparten av den litteratur som tidigare publicerats om svarta amerikaner har skrivits just om henne, vilket förankrat bilden av ett "Negro Problem", vill *The New Negro* i största möjliga mån låta svarta amerikaner tala i egen sak. Förhoppningen är att detta ska leda till en bredare förståelse för svarta människors liv och upplevelse.²

Men den bild som lyfts fram känns märkligt enkelsidig och tillrättalagd. Svarta amerikaners utsatta situation i USA nämns inte direkt. Inte heller nämns i någon direkt utsträckning de stora omvälvningar som utspelat sig inom det svarta Amerika under den tid *The New Negro* avhandlar. När den bild som målas upp i boken av dess syfte och tillkomst

¹ Alain Locke (red.). *The New Negro: an Interpretation*. New York: Albert & Charles Boni, 1925. s. xi.

² Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. ix.

tämligen okritiskt speglas i den standardlitteratur som behandlar *The New Negro* och den litterära rörelse, ”Harlemrenässansen”, till vilken boken givit namn, finns det utrymme till att fundera kring huruvida detta är bokens egentliga syfte.

1.1. Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att delvis utmana den etablerade bilden av *The New Negro*. Denna placerar vanligtvis antologin i en av två kategorier: som ett litterärt tidsdokument över den svarta litteraturens inträde i modernismen; eller som en partsinlaga i den interna politiska debatten under en särskilt turbulent tid. Jag påstår inte att dessa tolkningar är felaktiga – i ljuset av standardlitteraturens interna fokus mot det svarta Amerika är de rimliga. Vad jag här vill göra är att bredda *The New Negro*s kontext genom att placera in boken i ett vidare politiskt sammanhang.

Under det första världskriget uppstår en intern kritik av det etablerade politiska etablissemanget i det svarta Amerika. Den ordning som tidigare grundats i ett samarbete mellan svarta och vita ställs nu inför ökade krav på direkt politisk representation och ett större fokus på svarta sakfrågor. Under det tidiga 1920-talet utvecklas denna radikala kritik, vilken nu tagit formen av en separatistisk svart nationalism, direkt konfrontation med det i grunden progressiva etablissemanget och dess ”vita vänner”. Denna nationalism får inverkan inte bara på det svarta Amerika, utan även för det arbete som utförs av företrädesvis vita hjälporganisationer som riktar sitt arbete mot svarta amerikaner.

I arbetet med min undersökning vill jag svara på följande fråga: På vilket, eller vilka, politiska problem kan *The New Negro* ha avsetts utgöra en lösning?

1.2. Forskningsöversikt

Standardlitteraturen kring ”Harlemrenässansen” och *The New Negro* placerar sina narrativ inom det svarta politiska etablissemanget. Detta betyder det att min undersökning delvis kommer att utspela sig i ett *mare incognitum*, då den relation mellan National Conference of Social Work, det årsmöte som samlade representanter från olika hjälporganisationer med koppling till Settlementrörelsen, och *The New Negro* jag i det följande försöker skriva fram förefaller vara tämligen outforskad.³ Men genom att ta avstamp i vissa av de aspekter och

³ Den tidiga settlementrörelsen, med ursprung i Storbritannien, var en reformistisk social organisation som strävade efter att föra rika och fattiga närmare varandra både fysisk och socialt. Detta skedde främst genom grundandet av Settlementhus i utsatta områden i vilka frivilliga från medelklassen bodde och verkade

frågor som standardlitteraturen lyfter och betrakta dem under ett nytt ljus blir det möjligt att använda dessa för att betrakta boken och dess tillkomst på ett nytt sätt.

George Hutchinson, professor i amerikansk kultur, snuddar vid denna uppsats syfte då han ställer frågan varför National Urban League (NUL), en organisation inriktad på att utföra socialt arbete, överhuvudtaget skulle utveckla ett intresse för kulturfrågor.⁴ De relevanta frågor Hutchinson riktar mot National Urban Leagues plötsliga intresse för kultur har visat sig användbara i mitt tolkningsarbete.

Han söker delvis svar hos historikern David Levering Lewis som tillskriver stor betydelse till Charles S. Johnson, National Urban Leagues ”Director of Research and Investigation” tillika redaktör för organisationens tidning *Opportunity*.⁵ Lewis beskriver vidare ”Harlemrenässansen” som ett forcerat fenomen: ”a cultural nationalism of the parlor, institutionally encouraged and directed by leaders of the national civil rights establishment for the paramount purpose of improving race relations in a time of extreme national backlash”.⁶ Jag håller med Lewis om att ett av syftena med *The New Negro* var att lyfta fram en ny form av kulturell nationalism, men jag vänder mig mot Lewis påstående att denna nationalism skulle ha varit ett ”spel för gallerierna”.

Jeffrey C. Stewart, professor i Black Studies, skriver berättelsen om *The New Negro* genom en utförlig biografi över Alain Locke. Även han placerar antologin i den interna svarta politiska miljön. Dessutom bidrar Stewart med intressanta och upplysande beskrivningar av det arbete i flera led som föregår publiceringen av *The New Negro*; vilket är upplysande inte minst i relation till arbetet med antologins textproduktion och urval.⁷

Här måste även nämnas Jeffrey B. Perry vars urval av texter skrivna av Hubert Harrison har givit en viktig inblick i den framväxande svarta radikalismen och som sådan varit avgörande för den första delen av min undersökning.⁸

tillsammans med människor i utsatta omständigheter. Förhoppningen var att genom att dela erfarenheter, kunskap och kultur mildra effekterna av den utbredda fattigdomen. I denna aktivistiska miljö utvecklades även en rörelse som fokuserade på utbildningsreform, en av de starkaste förespråkarna av detta var den pragmatiska filosofen och utbildaren John Dewey. Inom settlementrörelsen utvecklades även en form av aktivistisk sociologi kallad settlementsociologi. I USA sker denna utveckling främst runt en grupp intellektuella; John Dewey, William James och George H. Mead med Jane Addams och Hull-House i centrum. Begreppet ”meliorism” – övertygelsen om att världen kan förändras genom mänskligt handlande – är en grundsten inom den pragmatiska filosofin där begreppet används för att beskriva samhällelig utveckling med utgångspunkt från de främsta i samhället. Denna tanke återkommer bland annat i W. E. B. Du Bois begrepp ”the Talented tenth”.

⁴ George Hutchinson, *The Harlem Renaissance in Black and White*. Cambridge: The Belknap Press of Harvard University Press, 1997. s. 172.

⁵ David Levering Lewis. *When Harlem Was in Vogue*. New York: Alfred A. Knopf, inc., 1978, 1981. s. 90.

⁶ David Levering Lewis (red.). *The Portable Harlem Renaissance Reader*. New York: Penguin Books Ltd., 1994. s. xiii.

⁷ Jeffery C. Stewart. *The New Negro: The life of Alain Locke*. New York: Oxford University Press, 2018.

⁸ Jeffrey B. Perry (red.). *A Hubert Harrison Reader*. Middletown: Wesleyan University, 2001.

1.3. Källmaterial och avgränsningar

Undersökningen sker primärt utifrån artiklar och texter publicerade i samtida svart press. I den mån det varit möjligt har tidningarna lästs i ”original”, från inskannade samlingar eller individuella upplagor tillgängliga på internet. I de fall där detta inte har varit möjligt så har istället så kallade ”readers” där texterna återges ordagrant använts.⁹ Urvalet av de tidningar som analyserats har baserats på dess relevans och räckvidd; den politiska debatten 1917–1919, exempelvis, utspelade sig primärt mellan tidningarna *the Voice* och *the Crisis*, medan den politiska debatten 1919–1923 kommer att domineras av *the Crisis*, *the Messenger* och *Negro World*. 1923–1924 sker en delvis parallell analys som utgår från tidningen *Opportunity*. Denna analys är dock primärt riktad mot tillkomsten av *The New Negro*. Där det varit möjligt har jag använt mig av elektronisk sökning i materialet. Utformningen av dessa sökord har varit tämligen generella; exempelvis namn som ”Alain Locke” och ”Marcus Garvey”, samt fraser som ”New Negro”. Målet med dessa har varit att begränsa materialet, men ändå hålla det så pass öppet att det har varit möjligt att gå en tämligen bred överblick över den bredare diskussionen och kontexten. Läsningen har således varit tämligen bred för att skapa en rättvisande bild av den samtida debatten.

Jag har även utgått från de texter signerade Alain Locke vilka utgör det narrativa ramverket av *The New Negro*, vilka jag för denna uppsats syften betraktar som en sammanhängande text.¹⁰ Även Lockes texter i *the Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro*, vilken betraktas som en förlaga till *The New Negro*, har använts. Texterna kring National Conference of Social Work har hämtats från inskannade kopior av de årsböcker som sammanställdes efter konferensen. De texterna som relaterar till Hubert Harrison är på grund av brist på läsbara källor online hämtade från Jeffrey B. Perrys *A Hubert Harrison Reader*, medan material gällande Marcus Garvey i stort hämtats från Robert A. Hill (red.) *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers* volymerna I, II, IV och V.

1.4. Teori och metod

Jag kommer i denna undersökning utgå från Quentin Skinner och den vikt han tillskriver betydelsen av att placera in den undersökta texten i sin rätta kontext: ”The only histories of

⁹ Det gäller primärt texter kopplade till Hubert Harrison, där de försvinnande få inskannade filerna som är tillgängliga online var i princip omöjliga att läsa. Detsamma gäller i relation till Garveyrörelsens tidning *Negro World*.

¹⁰ Lockes förord till texten, samt essäerna: ”The New Negro”, ”Negro Youth Speaks”, ”The Negro Spirituals” och ”The Legacy of Ancestral Arts”.

ideas to be written are histories of their uses in argument”. Det vi primärt måste fråga oss när vi angriper en källtext idéhistoriskt, menar Skinner, är vad textens författare, då han eller hon skriver för sin specifika publik, i praktiken kan ha velat förmedla genom det producerade yttrandet (*Utterance*). Skinners modell kan delas upp i två steg: först måste vi skapa oss en bild över samtliga de betydelse, eller syften, som yttrandet kan tänkas ha burit då det framfördes. Nästa steg blir att följa de relationer som skapas mellan yttrandet och den tänkta publiken. Här skapas ett bredare lingvistiskt sammanhang genom vilket det blir möjligt att åskådliggöra författarens syfte eller syften. När det väl blivit tydligt att fokuset för undersökningen primärt är lingvistiskt – och att syftet med undersökningen är att försöka återskapa en eller flera intentioner – måste vi vidare placera in yttrandet i dess sociala kontext. Det är endast genom att göra detta som vi kan synliggöra vilka av textens potentiella meningar författaren kan ha avsett att förmedla.¹¹ Jag inser att jag genom att i min undersökning betraktar även handlingar som yttranden delvis rör mig bort från Skinners strikt textbaserade kontextualisering. Men, som vi kommer att se i det som följer, är The New Negro resultatet av en mängd olika händelser, texter, yttranden och kontexter.

Till hjälp med att kontextualisera den samtida debatten kommer jag att ta hjälp av den franske filosofen och sociologen Pierre Bourdieus fältteori. Förenklat innebär detta att våra handlingar i en given situation dikteras utifrån relationen mellan (1) vår disposition (*habitus*) och (2) vår position (*kapital*), inom (3) ett, eller flera, sociala spel (*fält*). Vårt *handlande* syftar till att flytta fram positioner på en eller flera spelplaner genom att öka vårt *sociala kapital*.¹²

Varje aktör, säger Bourdieu, producerar och reproducerar *mening*. Handlingar och dess effekter är en produkt av vårt modus operandi; ett omedvetet handlande över vilket vi saknar kontroll: ”The schemes of thought and expression he has acquired are the basis for the intentionless invention of regulated improvisation”.¹³ Vad Bourdieu menar är att handlingar baseras på förutfattade meningar som ligger implicita och omedvetna i varje aktör. Kort sagt: att våra handlingar är improviserade. Men det är en omedveten improvisation som sker då våra förutfattade meningar möter de krav som uppstår i varje given situation.

Bourdieu teorier har tidigare använts inom bland annat social- och kulturhistoria där exempelvis Peter Burke och Roger Chartier talar om hur Bourdieus tankar fungerar som ett

¹¹ Quentin Skinner. *Visions of Politics volume 1: Regarding Method*. Cambridge: Cambridge University Press, 2002. s. 86

¹² Michael Grenfell (red.). *Pierre Bourdieu – Key Concepts*. Durham: Acumen Publishing Ltd., 2010, 2008. s. 51

¹³ Pierre Bourdieu. *Outline of a theory of practice*, Cambridge: Cambridge University Press, 1977. s. 78.

viktigt bollplank för att luckra upp bilden av sociala strukturer som fixerade objekt.¹⁴ Bourdieu själv var inte särskilt strikt när det kommer till hur hans teorier ska appliceras. Han menade snarare att dessa var ett sätt att strukturera tänkandet. I ett samtal med historikern Roger Chartier säger Bourdieu att om han hade en teoretisk modell så vore det: "[T]he Kantian one, which amounts to subjecting the instruments with which one conceives reality to reflexive critique".¹⁵ Det är primärt på detta sätt jag har använt Bourdieus tänkande, för att rikta kritik och frågor gentemot materialet och den egna texten under både analys- och skrivprocess. Uppsatsens syfte och frågeställning är i linje med detta sprunget ur en kritik av den etablerade bilden av antologin *The New Negro* tillkomst.

1.5. Disposition

Undersökningen inleds med en kort bakgrund som strävar efter att ge en kort introduktion till de dominerande politiska åskådningarna inom det svarta Amerika vid tiden då undersökningen tar sin början. Vidare vill jag skapa en inblick i relationen mellan det svarta Amerika och majoritetssamhället. Ett antal nyckelspelare och begrepp introduceras, samt en del demografiska förändringar inom USA som kommer att få betydelse för det nya kulturbegrepp som växer fram och som kommer till uttryck i *The New Negro*. Personer, organisationer och begrepp som har betydelse för undersökningen introduceras sedan löpande i undersökningen som en del av narrativet. Genom att placera in dem i de situationer då de framträder tydliggörs inte bara de specifika händelserna eller handlingarna, de sätts även i relation till de motiv och syften till vilka handlingarna kan kopplas.

Undersökningens första del betraktar framväxten av den nya radikala oppositionen till det rådande politiska etablissemanget. Genom ett budskap som riktas även mot den svarta allmänheten rubbar de radikala rösterna den etablerade maktordningen inom det svarta Amerika. En viktig del av debatten behandlar begreppet "the New Negro" och kontrollen över vilken laddning begreppet ska tillskrivas. Denna utförs bedrivs genom en analys av tidningsartiklar från 1917–1919.

Därefter riktas fokus mot konfrontationen mellan den framväxande svarta nationalismen under ledning av Marcus Garvey och Universal Negro Improvement Organisation (UNIA, i dagligt tal Garveyrörelsen) å den ena sidan och det svarta etablissemanget med W. E. B. Du Bois och National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) å den

¹⁴ George Steinmetz. "Bourdieu, Historicity, and Historical Sociology". *Cultural Sociology*. 5:45, 2011. s. 50

¹⁵ Pierre Bourdieu and Roger Chartier. *The Sociologist and the Historian*. Cambridge: Polity Press, 2015. s.13.

andra. Även denna del sker primärt genom en analys av samtidsdebatten genom tidningsartiklar publicerade mellan 1920–1923.

Undersökningens avslutande del tar en något annan form. Här ligger fokus på på kretsen kring organisationen National Urban League, dess tidning *Opportunity* och Settlementrörelsens årsmöte National Conference of Social Work. Denna analys överlappar delvis tidsmässigt med de två föregående. Fokus ligger här på att beskriva det mer direkta arbete som mynnar ut i att *The New Negro* publiceras. Därefter avslutas uppsatsen med en sammanfattning och slutdiskussion.

2. Att skriva en Renässans.

Tidsperioden 1865–1877 kallas i USA för rekonstruktionseran. Denna tidsperiod – vilken inleds vid det amerikanska inbördeskrigets slut och som upphör då ockupationen av sydstaterna avslutas – kännetecknades bland annat av stora framsteg för de nyblivna svarta amerikanernas fri- och rättigheter. Under denna period införs de så kallade rekonstruktionstilläggen; de 13:e, 14:e och 15:e tilläggen till de Förenta staternas konstitution och sydstaternas återinträde i unionen villkorades mot att de skulle garantera de nyblivna medborgarnas rättigheter.¹⁶ Men även om situationen för de svarta kraftigt förbättrades var den generella situationen i sydstaterna tämligen fruktansvärda; inte bara för den svarta allmänheten utan även för den vita. Detta formade en miljö vilken borgade för ett uppblående av rasrelaterade motsättningar delar i delar av samhället. Det är under denna period som den första inkarnationen av Ku Klux Klan träder fram. När nordstatstrupperna dras tillbaka inleds ett medvetet arbete med att avveckla de lagliga och politiska framsteg för svarta amerikaners rättigheter som införts sedan 1865.

Med början under det tidiga 1890-talet införs allt fler segregande raslagar, så kallade Jim Crow-lagar, på delstatsnivå. I ett domslut i USA:s högsta domstol, *Plessy v. Ferguson* (1896), bedöms att dessa lagar inte utgör ett brott mot konstitutionen så länge de segregerade tjänster som tillhandahålls bedöms vara likvärdiga. Detta beslut skulle på sikt komma att leda till segregation även på den federala nivån, vilket började implementeras under Wilsonadministrationen efter valet 1912. Som en konsekvens av detta kom den interna politiska debatten inom det svarta Amerika under det sena 1800- och tidiga 1900-talet att till

¹⁶ De 13:e, 14:e och 15:e tilläggen vilka i ordning: avskaffade slaveriet (utom som straffrättslig påföljd), garanterade medborgerliga rättigheter samt förbjuder inskränkningar i rösträtten baserade på ras, hudfärg eller ”tidigare form av tjänstgöring”.

stor del att handla om hur dessa allt mer påtagliga inskränkningar av svartas rättigheter bäst skulle bemötas. Två positioner kom att utkristallisera sig.

Den första, och dominerande, positionen hölls av Booker T. Washington och han maktapparatur Tuskageeinstitutet. Washingtons position – som måste ses genom det faktum att han verkade i de kraftigt segregerade sydstaterna – innebar i praktiken att svarta amerikaner lade sina krav på fullständiga sociala och politiska rättigheter åt sidan. I utbyte skulle de få ta del av de ekonomiska möjligheter som infinner sig då industrimagnater från nordstaterna etablerar verksamheter i syd. ”In all things purely social,” säger Washington inför en vit publik i Atlanta i Georgia 1895, ”we can be as separate as the fingers, yet one as the hand in all things essential to mutual progress”.¹⁷ Genom att fokusera på yrkesinriktad och praktisk utbildning, kapitalansamling och återinvestering i det svarta samhället med både tid och pengar skulle den svarta människan kollektivt höja sin ställning i samhället. Tanken var att detta på sikt skulle bygga upp en acceptans mellan raserna. Washington och Tuskageeinstitutet kom att bli viktiga maktspelare genom nära kontakter med det vita etablissemangen; inte minst till de filantropiska stiftelser som skapades av rika industrimagnater i norr vars donationer till projekt i sydstaterna slussades genom Tuskagee.

Mot denna position stod William Edward Burghardt (W. E. B.) Du Bois och National Association for the Advancement of Colored People (NAACP). Du Bois förespråkade istället en mer aktivistisk kamp mot sociala orättvisor. Denna kamp skedde bland annat genom att driva rättsliga processer mot både Jim Crow-lagar och lynchning, samt genom att bedriva propaganda, inte minst genom NAACP:s tidning *Crisis*. Även för Du Bois var frågan om utbildning central, men till skillnad från Washingtons position förespråkade han istället högre akademisk utbildning. ”The Talented tenth”, den bildade svarta medelklassen, skulle fungera både som ambassadörer för den svarta ”rasen” gentemot majoritetssamhället och som framgångsrika exempel gentemot svarta amerikaner borde sträva. Även Du Bois hade nära band till det vita samhället. NAACP var en integrerad organisation initierad och finansierad av vita sociala aktivister med kopplingar till den progressiva Settlementrörelsen. Du Bois tankar om utbildningens formerande möjligheter speglar i stort Settlementrörelsens tankar om utbildningens moraliska och upplyftande möjligheter.

När Booker T. Washington avlider 1915 har maktbalansen inom det svarta Amerika börjat skifta från syd till nord. Allt fler svarta amerikaner lämna sydstaterna både på jakt efter bättre ekonomiska möjligheter och för att undkomma ökande trakasserierna och förföljelse.

¹⁷ Booker T. Washington. *Up From Slavery*. New York: Penguin Books, 1986. s. 221f

De förhoppningar om förändring som ledde till att det svarta etablissemanget ställde sig bakom Woodrow Wilsons presidentkampanj grusades då hans administration införde segregation även inom den federala apparaten. Migrationen från sydstaterna ökar i styrka när USA påbörjar förberedelserna för att träda in i det första världskriget, vilket ökade behovet av arbetskraft vid industrierna i norr. Det svarta etablissemanget tar en gemensam position att svarta amerikaners sak bäst tjänas av ett aktivt deltagande i kriget. Här ses en möjlighet att vinna sympatier både hos en bredare allmänhet och bland ledande politiker.

Den ökade inflyttningen till storstäderna i norr sammanfaller med immigration från de europeiska kolonierna i Karibien. Bland de svarta befolkningskluster som uppstår intar Harlem i New York en särställning. Här möter migranter från södra USA immigranter från Karibien, ett möte som leder till ett utbyte av erfarenheter kring den svarta upplevelsen. Den karibiska upplevelsen skiljer sig markant från den amerikanska. Även om de har upplevelser från ett diskriminerande kolonialt system har de befunnit sig i en majoritetsställning gentemot en vit minoritet. De har haft möjlighet att forma en egen självbild grundad i, exempelvis, upplevelsen av att vara en svart brittisk medborgare. För många av immigranterna innebär mötet med den öppna och inte sällan våldsamma amerikanska rasismen en chockartad upplevelse. Ur detta möte mellan kulturer växer en ny, radikal rörelse fram som intar en konträr position gentemot det svarta politiska etablissemanget.

Ett viktigt begrepp inom den svarta rörelsen under det tidiga 1900-talet är ”New Negro”. När denna undersökning inleds är det fortfarande Booker T. Washingtons laddning av begreppet, etablerades genom boken *A New Negro For A New Century* (1900), som utgör den rådande definitionen.¹⁸ Här målas bilden av en självuppoffrande människa, någon som arbetar hårt och återinvesterar i det egna samhället med både med tid och pengar och som osjälviskt arbetar för att lyfta ”rasen” både socialt och ekonomiskt.

Medan de ledande företrädarna för Tuskegeeinstitutet och NAACP är upptagna med att stödja den amerikanska insatsen i det första världskriget blir det istället den danskfödde

¹⁸ Begreppet ”New Negro” förekommer endast i bokens sidhuvud, titel samt i förordet undertecknat ”McB”. Boken är intressant av flera skäl, inte minst genom det brev till bokens redaktör, J.E. McBrady, undertecknat Booker T. Washington där han bland annat skriver att han är glad över att ha kunnat stå till tjänst med ”råd, et cetera,” i samband med publikationen av boken. Men att han inte kan erinra sig att ha givit tillstånd publicerandet av hans bild eller namn i anslutning till den utgivna boken: ”I find myself represented as the author of it on your cover when of course this is not true.” Brevet är sannolikt skrivet av Emmet J. Scott, Washingtons sekreterare. Washington försökte få boken – vilken är ett omtryck av N.B Woods *The white side of a black subject* (1896) med essäer av Washington och Barrier Williams tillagda – stoppad men misslyckades. Det faktum att boken faktiskt kom att bli relevant i den samtida debatten är sannolikt en anledning till att Washington inte bestred publikationen ytterligare. Brev, 8 juli 1900 till J.E. MacBrady, Louis R. Harlan and Raymond W. Smock (red.). *The Booker T. Washington papers vol. 5 1899–1900*. Chicago: University of Illinois Press, Chicago, 1976. s. 570–571.

Hubert Harrison som plockar upp begreppet "the New Negro" och fyller det med en ny och radikal mening.

2.1. Pluralism och radikalism – 1917–1919

Född 1883 i Concordia, Sankt Croix i danska Västindien; nu amerikanska Jungfruöarna, flyttade Harrison år 1900 till New York. Kritisk till det politiska etablissemanget kom han att utvecklas till en de tidigaste radikala rösterna inom det svarta Amerika. 1917 grundar Harrison organisationen the Liberty League of Negro-Americans och dess tidning the *Voice* från vilken han kommer att rikta skarp kritik mot det svarta ledarskapet. Även om Harrisons primära målgrupp utgjorde den svarta medelklassen hade hans budskap ett bredare anslag. Harrisons fokus, vilket i stor utsträckning handlade om att sätta svarta sakfrågor i fokus och vikten av en positiv svart självbild, fick genomslag även bland allmänheten.

Harrison använder begreppet "New Negro" för första gången i september 1917 i artikeln "The New Policies for the New Negro". Här tar Harrison avstånd från hur det politiska etablissemanget hanterar den kollektiva svarta politiska rösten. Standardförfarandet, vilket Harrison redan tidigare var kritisk mot, är att representanter för etablissemanget möter vita politiker och förhandlar kring eftergifter i utbyte mot den svarta rösten.¹⁹ Harrison presenterar nu ett utkast till en programförklaring som kräver ett nytt politiskt ledarskap vilket placerar "rasen" i fokus: "Any man today who aspires to lead the Negro race must set squarely before his face the idea of "Africa first".²⁰ Istället för vad Harrison betraktar vara en krypande inställning inför befintliga politiska och sociala maktstrukturer menar han att det svarta Amerika istället måste hämta inspiration från internationella förebilder. "Striving to be men, and finding no effective aid in government or in politics," skriver Harrison, "[T]he Negro of the Western world must follow the path of the Sawadesha [sic.] movement of India and the Sinn Fein [sic.] of Ireland".²¹

Vad som kännetecknade dessa två rörelser var en riktning inåt. Sawadeshirörelsen, en strömning inom den tidiga indiska frihetsrörelsen, uppmanade till bojkott av importerade gods och sökte istället uppmuntra inhemsk produktion och konsumtion. Detta fokus på en

¹⁹ Harrison riktar direkt, och syrlig, kritik mot detta i en tidigare artikel: "The two leading Negro newspapers are subsidized by the same political pirates who hold the title-deeds to the handful of hirelings holding office in the name of the Negro race". Perry. *A Hubert Harrison Reader*. Chapter 5, Politics: 42. "The Drift in Politics", *The Voice* (25 juli, 1917), stycke 4.

²⁰ Perry. *A Hubert Harrison Reader*. Chapter 5, Politics: 43. "The New Policies for the New Negro", *The Voice* (4 september, 1917), stycke 5.

²¹ Perry. *A Hubert Harrison Reader*. Chapter 5, Politics: 43. "The New Policies for the New Negro", *The Voice* (4 september, 1917), stycke 6.

separat industriell och ekonomisk struktur hade en igenkänningsfaktor inom det svarta Amerika genom Booker T. Washington och Tuskagee. Medan Sinn Féin, vilket översatt från iriska till engelska betyder ”We Ourselves”, och den irländska kampen för självständighet kom att bli en viktig symbol för den framväxande svarta nationalismen.²² I dessa frihetsrörelser placerar Harrison grunden för den mer konfrontativa position han presenterar i ”The New Policies for the New Negro”. Han arbetar i texten även aktivt med att skriva in en ny stolthet koppling till rasbegreppet. Genom att exempelvis ställa frasen ”striving to be men” i relation till ordet ”Negro” kan, och anser jag bör, det tolkas som att Harrison söker att distansera ordet ”Negro” från det nedvärderande ordet ”boy”. Även hans användandet av ordet ”Africa” har ett syfte – vilket inte är att uttrycka internationella ambitioner, utan snarare för att verka inkluderande, som ett samlade begrepp för den multikulturella svarta befolkningen i Harlem.

Att Harrisons artikel får genomslag märks inte minst i det första numret av den socialistiska tidskriften *the Messenger* i november samma år. Här hämtar A. Philip Randolph (utan att nämna Harrison eller *the Voice*) attribut från Harrisons ”New Negro”. *The Messenger* blir en av de första att skriva ut begreppet i tydlig relation till det ”gamla” politiska ledarskapet: ”The New Negro is calling for elective representation. The old, archaic, fossilized Negro political parasites are being discarded, repudiated and relegated to the scrap-heap of political derelicts”.²³ I tidningens programförklaring i samma nummer skriver A. Philip Randolph och Chandler Owen hur de med tidningen vill: ”appeal to reason, lift our pens above the cringing demagogy of the times and above the cheap peanut politics or the old, reactionary Negro leaders”.²⁴

Det ska dock dröja till mars 1919 innan *the Messenger* publicerar en egen tolkning av begreppet ”New Negro”. I en tolvsidig bilaga till marsnumret, *The Negro and the New Social Order: a Reconstruction Program*, lägger Randolph och Owen fram en utarbetad plan för en rekonstruktion av det samhället efter det första världskriget. Författarna knyter ann till den samtida progressiva rörelsen och lyfter vikten av socialt arbete som grundstomme i denna nya rekonstruktion. Målet är inte att återställa det sociala maskineriet till hur det var innan

²² Det finns en dubbeltydighet i namnet ”Liberty” i Harrisons organisation Liberty League som kan knytas både till det amerikanska stridsropet ”Liberty”, och till ”Liberty Hall”, en central samlingsplats för den tidiga väpnade kampen mot den brittiska ockupationsmakten i Dublin, Irland. ”Liberty Hall” kommer senare att bli namnet på UNIA:s samlingslokaler.

²³ A. Philip Randolph. ”Negro Elective Representation”. *the Messenger*. November 1917. s. 15.

²⁴ *Ibid.* s. 21.

kriget, utan att i grunden omforma om det.²⁵ I slutet av dokumentet återfinns rubriken ”The New Negro” där de skriver fram de krav som ställs av denna nya människa gentemot samhället. Han kräver inga allmosor utan bara att rättigheter och privilegier ska fördelas rättvist. ”The New Negro” kräver sina rättigheter, men förväntar sig inte att dessa rättigheter ska tillskrivas honom utan någon kamp: ”[H]e expects to fight for it with the same resolution and courage that he has not infrequently displayed in fighting for others”.²⁶

Samma månad, mars 1919, publicerar NAACP:s tidning *the Crisis* sitt första omnämnande av en ”new Negro”. Artikeln saknar byline, men det är rimligt att anta att texten skrivits av tidningens redaktör W. E. B. Du Bois. Här, liksom i *the Messenger*, ligger fokus på en ny immanens hos den svarta människan kopplad till upplevelsen av det första världskriget. I artikeln skrivs att representanterna för den återigen växande organisationen Ku Klux Klan: ”the Majestic Viceroy, or whatever they may call themselves,” i sin nattliga verksamhet nu riskerar att möta svarta människor som stått vakt i franska skogar och som hållit fast mot angrepp från vältränade fiender: ”It is a new Negro who inhabits the South today, especially it is a new Negro youth—a youth that will not be cowed by silly superstition and fear”.²⁷

Texterna i *the Messenger* och *the Crisis* kan knytas tillbaka till ett ökade våld riktat mot svarta amerikaner, inte minst mot hemvändande svarta soldater. Men också till de sammanstötningar där svarta amerikaner framgångsrikt kämpat tillbaka attacker från vita angripare. Även Harrison, som redan 1917 talade om vikten av att bemöta våld med våld, återpublicerar i septembernumret av *the Voice* en artikel där han belyser denna nya sinnesstämning hos svarta amerikaner.²⁸

Mellan 1917 och 1919 inleds en således grundläggande förändring av den politiska spelplanen inom det svarta Amerika. Under dessa formativa år går det svarta Amerika från en politisk verklighet med två positioner, båda vilka har starka kopplingar till olika aspekter av det vita etablissemanget, till att det nu framträder spelare som riktar fokus direkt mot den svarta människans intressen. En viktig del av den kritik som riktas mot det politiska etablissemanget handlar alltså specifikt om den integrerade strukturen hos organisationer som NAACP vars ledarskap består av vita, ideologiskt drivna sociala aktivister. Om, vilket Harrison anser, ”rasen” är den drivande faktorn bakom allt handlade – hur kan svarta

²⁵ A. Philip Randolph och Chandler Owen. ”The Negro and the New Social Order: A Reconstruction Program”. bilaga till *the Messenger*. Mars 1919. s. 3.

²⁶ Ibid. s. 11.

²⁷ National Association for the Advancement of Colored People. ”The Klu Klux Are Riding Again!”. *the Crisis*. Mars 1919. s. 231.

²⁸ ”At the present moment it [sinnesstämningen] takes this form: If white men are to kill unoffending Negroes, Negroes must kill white men in defense of their lives and property”. Perry. *A Hubert Harrison Reader*. Chapter 3, Race Radicalism: 22. ”The East St. Louis Horror”. *the Voice* (4 juli, 1919, 1917), stycke 4.

människor då lita på att dessa "vita välgörare" ska prioritera de sakfrågor som är centrala för svarta amerikaner? Harrison vill frigöra den svarta människan från det implicita underordnade som definierar inte bara den svarta människan i relation till den vita; utan även i relation till "sina egna" intresseorganisationer.

Stora och omvälvande händelser som det första världskriget och den ryska revolutionen eldar på förändringsivern. Den etniska separatism som utgjorde grunden för den nationalistiska vågen i Europa fortsätter att skaka kontinenten även efter det att kriget är över. Rop på frihet hörs från olika delar av det brittiska imperiet, inte minst från kolonierna i Karibien. De frön av en svart nationalism som groer runt Harrison lyfter in influenser både från den globala socialismen och den lokala nationalismen och knyter den till rasbegreppet. "Africa" blir ett enande begrepp och inkluderar både den karibiska och amerikanska svarta befolkningen i Harlem. Den position som intas av Harrison – att genom ett ökat fokus på och stolthet i den egna "rasen" genom att driva en "egen" politisk och ekonomisk agenda oberoende av vita pengar och intressen går stick i stäv med den rådande politiska normen. Ett sätt att betrakta Harrisons position är som ett mellanting mellan Washingtons och Du Bois positioner. Genom att ta de industriella och socialt uppbyggande aspekterna från Washington och Tuskegee och kombinera dem med Du Bois och NAACP:s aktivistiska kamp mot segregation och lynchningar och samtidigt frångå den tidigare principen av politisk kohandel för att istället kräva direkt politisk representation lägger Harrison grunden för "rasligt" orienterad rörelse med breda politiska möjligheter.

För att anknyta till Pierre Bourdieu så ser vi hur det börjar ske en breddning av politiska aktörer och åskådningar inom det svarta Amerika. Bourdieu talar om vad han kallar för *the trajectory effect*, den inverkan som ett plötsligt skifte av exempelvis åsikter kan ha för en individ, grupp eller ett samhälle. Denna effekt är så stark, menar Bourdieu, att den kan suddas ut de traditionella gränserna mellan exempelvis sociala klasser eller politisk åskådning. Utöver att utgöra den bild som definierar den egna positionen i den sociala världen, menar Bourdieu, utgör *the trajectory effect* även grunden till en ny vision av världen och dess framtid.²⁹ Här kan vi således tolka ut upptakten till den strid om den svarta människans världsbild som utspelar sig i det som följer.

²⁹ Pierre Bourdieu. *A Social Critique of the Judgement of Taste*. Cambridge: Harvard University Press, 1984. s. 111.

2.2. Marcus Garveys uppgång och fall

I maj 1916 nämns Marcus Garvey för första gången i NAACP:s tidning *Crisis*. En kort notis meddelar att Garvey, grundare och ordförande för Universal Negro Improvement Association, B.W.I. (British West Indies), befinner sig i Amerika för att samla in pengar för att starta en skola för industriutbildning, efter förebild av Booker T. Washingtons Tuskegeeinstitut, på Jamaica.³⁰ Dessa planer kommer aldrig att materialiseras och istället dras Garvey till kretsen runt Hubert Harrison och the Liberty League. När Garvey lanserar den första amerikanska avdelningen Universal Negro Improvement Association and the African Communities League (UNIA-ACL, vanligtvis förkortad till UNIA eller "Garveyrörelsen") sker det med Liberty League som plattform både för medlemsrekrytering och som källa till idéer.

Under 1919 anammar Garvey Hubert Harrisons tankar om raslig medvetenhet och för dem i en mer utpräglad nationalistisk och separatistisk riktning. W. A. Domingo, redaktör för UNIA:s tidning *Negro World*, skriver att den svarta människans nya världsbild rättfärdigas genom: "the practices and methods of its oppressors".³¹ Samtidigt hämtar UNIA inspiration från dessa "förtryckare"; organisationen skapar en egen flagga och nationalsång. Den inför uniformer och delar ut titlar, grader och medaljer. Olika underorganisationer bildas – bland annat de militaristiska African Legion, Black Cross Nurses och ungdomsorganisationen UNIA Youth Division. I vad som kommer att bli mer känt som Garveyrörelsen förändras Harrisons begrepp "Africa first" till "Race first!" medan Afrika träder in i rollen av att vara både ett andligt mål och en fysisk riktning. Även Harrisons kritik av det politiska etablissemanget och ledarskapets "vita vänner" arbetas in i ett budskap som får stort genomslag inte bara bland den svarta allmänheten, utan även i medelklassen – det politiska etablissemangets traditionella maktbas. Under 1919 och 1920 lägger Garvey grunden för en nationalistisk folkrörelse som förespråkar strikt segregation mellan den svarta värld Garveyrörelsen har som vision att skapa med ett fritt Afrika som centrum, och den vita världen.

En viktig aspekt av detta projekt är utvecklandet av industri- och affärsverksamheter med syfte att bygga en separat svart ekonomi. Bland de företag som uppstår inom UNIA intar Black Star Line, organisationens rederi, en särställning. Inte bara lovar företaget ekonomisk

³⁰ "Along the color Line". the *Crisis*. Maj 1916. s. 9.

³¹ W.A Domingo utläggning om begreppet "Race first" i *Negro World* knyter det till Hubert Harrison. "If we remember correctly, the slogan was coined by the well-known lecturer and scholar, Hubert Harrison. It is a cuccin[c]t paraphrase, for purposes of Negro propaganda and advancement, of the practices of all other races, particularly the white race." W.A Domingo. "Race First!". *Negro Voice* (26 juli, 1919). Återgiven i Hill (red.) *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Association Paper Volume 1: 1825-August 1919*. s. 468.

vinning för de som investerar i företaget, det tar även rollen av en fysisk manifestation av Garveyrörelsens internationella ambitioner. I Black Star Line finns löftet att knyta samman USA, Karibien och Afrika med genom gods- och passagerartrafik. Det är även i relation till Black Star Line som Marcus Garvey för andra gången nämns i *the Crisis*. I augusti 1919 rapporterar tidningen att UNIA har beordrats att upphöra med all marknadsföring och insamling av pengar med anknytning till Black Star Line.³² Till detta kommer vi få anledning att återkomma.

Nästa gång Garvey nämns i *the Crisis* har det skett markanta förändringar inom den radikala svarta rörelsen. UNIA är nu den dominerande rösten och håller i augusti 1920 sin första internationella konferens i Madison Square Garden, en plats Garvey i sammanhanget beskriver som: "the Mecca of the Negro peoples of New York".³³ Under konferensen utnämns Garvey till "the Provisional President of Africa" och åläggs att bilda en exilregering som ska stå redo att ta över styret av Afrika då kontinenten har befriats. I anslutning till detta presenteras dokumentet *the Declaration of the Rights of the Negro Peoples of the World*. I tolv punkter presenterar organisationen sina klagomål gällande behandlingen av svarta människor i världen; därefter framförs de femtiofyra krav organisationen ställer gentemot omvärlden.³⁴

Garveyrörelsens snabba expansion bland framför allt allmänheten, en grupp det politiska etablissemanget tidigare främst betraktat som en ansiktslös massa, gör att den traditionella maktstrukturen i än högre grad utmanas. Även de organisationer i civilsamhället som verkar för progressiv samhällsförändring noterar en förändring i mentalitet hos svarta amerikaner.³⁵ Garveyrörelsen utgör alltså inte bara ett hot mot det politiska etablissemangets kontroll av det svarta Amerika; den blir även en konkurrent till organisationer som National Urban League som arbetar för att "lyfta" den svarta människan till en högre samhällslig och kulturell nivå. En folkmassa med egen agens utgör ett problem. Än mer så om den kontrolleras av motsatta politiska och ideologiska syften.

³² "The Horizon". *the Crisis*. Augusti 1919. s. 207.

³³ "Editorial letter by Marcus Garvey", *Negro World*, (31 juli, 1920) Återgiven i Robert A. Hill (red.) *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Association Paper Volume 2: August 1919-31-August 1920*. Berkeley: University of California Press, 1983. s. 467.

³⁴ Universal Negro Improvement Association. "...Declaration of the rights of the Negro peoples of the world", *Negro Voice*, (11 september, 1920). Återgiven i Hill (red.) *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Association Paper Volume 2: August 1919-31-August 1920*. s. 571ff.

³⁵ Se exempelvis Wrights anförande vid National Conference of Social Work, 1919. Richard. R. Wright. What does the Negro want in our democracy? *National Conference of Social Work, Official Proceedings of annual meeting: 1919*. Chicago: National Conference of Social Work, 1920. s. 539ff

Garveyrörelsens försök att äga begreppet "Africa" leder även till motsättningar med Du Bois som är djupt involverad i den panafrikanska rörelsen; en organisation som verkar för att stärka banden mellan länder och folk med ett gemensamt ursprung i Afrika. Till skillnad från Garveyrörelsens etniska nationalism är den panafrikanska rörelsen en samlande intellektuell och kulturell rörelse som verkar för ett bredare internationellt samarbete. Sammantaget lägger detta grunden för en konfrontation mellan Garvey och hans rörelse å den ena sidan och det svarta politiska etablissemanget med Du Bois och NAACP som frontfigurer å den andra.

Du Bois tidiga intresse i Garveyrörelsen kretsade primärt kring två intressen; dess växande anspråk på Afrika, vilket alltså leder till förväxlingar med Du Bois arbete med den panafrikanska kongressen, och de anklagelser om bedrägeri som riktats mot Garveyrörelsen i relation till försäljningen av aktier i Black Star Line. I ett brev till redaktören för *the New York Age*, daterat 1919, skriver Du Bois om farorna med att framställa den panafrikanska kongressen som i praktiken densamma som Garveyrörelsen. Den panafrikanska kongressen, menar Du Bois, syftar enbart till att föra representanter för olika länder och intressegrupper närmare varandra för att främja dialog och samarbete. Garveyrörelsens program, å andra sidan, beskrivs som både farligt och opraktiskt. Du Bois uttrycker att Garvey ska ha en eloge för att ha uppmärksammat vikten av att skapa en organisation som arbetar för att lyfta svarta människor både ekonomiskt och socialt; men också att Garvey inte är rätt person att leda en sådan organisation då han saknar både: "poise and business ability."³⁶

Tecken på att Garvey och hans rörelse börjar utgöra ett allt större hot blir tydligare under 1920. När Du Bois i augusti får ett brev från pastor E. E. Thomas som efterfrågar en undersökande artikel om Marcus Garvey och hans rörelse i *the Crisis* då: "a large number of the members of my church are being drawn to the movement"; har Du Bois redan börjat samla information för en bredare artikel om Garvey och UNIA.³⁷ December 1920 måste betraktas som den definitiva brytpunkten mellan Garveyrörelsen och det politiska etablissemanget. Denna månad publicerar både *the Crisis* och *the Messenger* artiklar om Garveyrörelsen.

Efter en längre inledning riktar Du Bois tre frågor mot Garvey och hans rörelse: kan Garveyrörelsen betraktas som ärlig och uppriktig? Är dess industriella och kommersiella

³⁶ W. E. B Du Bois. (William Edward Burghardt), 1868-1963. Letter from W. E. B. Du Bois to the editor of the *New York Age*, 1919?. W. E. B. Du Bois Papers (MS 312). Special Collections and University Archives, University of Massachusetts Amherst Libraries <http://credo.library.umass.edu/view/full/mums312-b014-i391>

³⁷ E. E. Thompson, letter from E. E. Thompson to *Crisis*, August 25, 1920. *W. E. B. Du Bois Papers (MS 312)*. Special Collections and University Archives, University of Massachusetts Amherst Libraries. <http://credo.library.umass.edu/view/full/mums312-b016-i155>

projekt affärsmässigt och ekonomiskt gångbara? Samt om rörelsens generella syften är att betrakta som rimliga, kan dessa nås med önskat resultat? Ett av de mer omedelbara problemen, menar Du Bois, är att Garveyrörelsens primära drivkraft är Garvey själv. En person som, skriver han, är svår att karaktärisera då han anklagats för att vara oärlig och bedräglig, men som förefaller vara: "essentially an honest and sincere man," med "tremendous vision, great dynamic force, stubborn determination and unselfish desire to serve." Samtidigt har Garvey även: "very serious defects of temperament and training; he is dictatorial, domineering, inordinately vain and very suspicious." The *Crisis* undersökning har inte, vilket Du Bois är noga med att skriva, funnit några tecken på att Garvey har agerat oärligt eller att han medvetet har använt organisationens tillgångar för personliga syften. Snarare verkar det som att Garveys grundläggande problem är att han har: "absolutely no business sense, no *flair* for real organization and [that] his general objects are so shot through with bombast and exaggeration that it is difficult to pin down for careful examination".³⁸

Den andra delen av artikeln, vilken publiceras i januari 1921, riktar blicken mer direkt mot de affärsmässiga aspekterna av Garveyrörelsens verksamheter. Här finns det ett större fog för betänkligheter, menar Du Bois, än gällande Garveys personlighet. Det är förvisso inte ett brott att inte dela finansiell information, inte heller är det skäl för att misstänka ekonomiska oegentligheter. Men oavsett utgör det bevis för att Garvey antingen har dåliga finansiella rådgivare som onödigt väcker misstankar kring rörelsens verksamheter; eller att: "his industrial enterprises are not on sound basis; otherwise he is too good an advertiser not to use a promising balance sheet for all it is worth".³⁹ Du Bois skriver därefter en bild av en organisation i vad som bara kan kallas för ekonomiskt kaos. Trots vad som förefaller vara avsevärda inkomster kan det inte finnas något tvivel om att organisationens utgifter sätter allvarlig press på dess finanser och att Garveys: "financial methods are so essentially unsound that unless he speedily revises them the investors will certainly get no dividend and worse may happen". Det verkar närmast som, menar Du Bois, att Garvey ägnar sig åt så kallad "kiting", det vill säga att de pengar som kommer in i företaget omedelbart används för att täcka befintliga utgifter.⁴⁰

Dessa ekonomiska svårigheter som uppstått under en: "inexperienced and headstrong promoter," hotar således framtiden för hela Garveyrörelsen, vilket vore beklagansvärt då

³⁸ W.E.B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. December 1920. s. 60.

³⁹ W.E.B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. Januari 1921. s. 112.

⁴⁰ W.E.B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. Januari, 1921. s. 113. Kiting, eller check kiting var ett sätt att köpa sig tid vid avsaknad av ekonomiska medel. Genom att betala med en check så "flyger" [likt en "drake", eller "kite"] bedragaren tidsintervallet mellan det att betalningen sker (checken skrivs) till dess att checken löses in på banken.

Garvey är: "the beloved leader of tens of thousands of poor and bewildered people who have been cheated their whole life". Ett misslyckande riskerar inte bara att slå mot medlemmarnas tro på rörelsen, det riskerar även att utplåna deras sparkapital.⁴¹ Grundtanken, att genom industri och affärsverksamhet bygga upp en livskraftig svart ekonomi är inte osund, menar Du Bois. Tvärt om, idén är gångbar. Men för att nå dit krävs år av gemensamt arbete. Det går inte att som Garvey försöka envist storma fram och: "almost singlehandedly attempt to realize his dreams in a few years with large words and wild gestures". Mer än något annat vänder sig dock Du Bois mot Garveys försök att utnyttja de rasmotsättningar mellan svarta och mulatter som förekommer inom det brittiska koloniala systemet. Garveys retorik har: "aroused more bitter color enmity inside the race than have ever before existed," skriver Du Bois, vilket uteslutande är till de vitas glädje då det splittrar en enad svart rörelse. Men, fortsätter han, Garvey kommer i förlängningen att bli besviken då: "American Negroes recognize no color line in or outside the race, and they will punish the man who attempt to establish it".⁴²

Du Bois avslutar artikeln med en uppmaning till rörelsens medlemmar att tygla sin ledare och uppmana honom att fokusera på att bygga en stabil ekonomisk grund för rörelsens verksamheter: "[D]o not let him foolishly overwhelm with bankruptcy and disaster one of the most interesting spiritual movements in the modern Negro world". Han riktar sig även direkt till Garvey och råder honom att tona ned den aggressiva retoriken och istället bredda sitt inflytande. Det politiska etablissemanget, skriver Du Bois, är inte avundsjukt på Garvey eller missunnar honom hans framgångar. Snarare är det så att de är oroliga för vad som kommer hända om han misslyckas; vilket kan leda till negativa konsekvenser för hela den svarta rörelsen.⁴³

När Du Bois implicit anklagar Marcus Garvey för bedrägeri kan det kopplas både till den utredning om bedrägeri som inletts föregående år. Men även till det massiva bedrägeri utfört av Charles Ponzi som nystats upp under sommaren och som kom att få stor publicitet. Ett namn som the *Crisis* läsekrets, vilken primärt utgörs av den svarta medelklassen, sannolikt är väl bekanta med genom den vita pressen. Det är även denna grupp som traditionellt utgjort kontaktpunkten mellan det svarta ledarskapet och allmänheten i roller av läkare, advokater och präster. Det går således att betrakta Du Bois artikel som både ett talmanus för en diskussion kring Garveyrörelsen, och även som avsedd att så tvivel kring Garveyrörelsen hos "the Talented tenth".

⁴¹ W.E.B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. Januari 1921. s. 114.

⁴² .B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. Januari 1921. s. 114.

⁴³ W. E. B. Du Bois. "Marcus Garvey". the *Crisis*. Januari 1921. s. 115.

Artikeln i the *Messenger* är mer återhållen i sin kritik och fokuserar på Garveyrörelsens eventuella nytta för den svarta kampen för lika rättigheter. Randolph och Owen inleder med att ta avstånd från ett tidigare samröre med Marcus Garvey vilket, säger de, tog plats innan Black Star Line manifesterat sig eller begreppen ”Negro first”, ”African Empire” eller ”Back to Africa” kommit in i bilden. Även de vänder sig mot den retorik av intern rasantagonism som uttrycks från Garveyrörelsen. De ställer de sig tveksamma till den eventuella nytta Garveyrörelsen kan tänkas ha för svartas rättigheter genom att driva en exklusivt svart politisk agenda. Möjligheterna till förändring genom detta är, menar de, obefintliga. De menar istället att verklig politisk förändring endast kan komma ur en politisk plattform som talar till både svarta och vita. Garveyrörelsens idé uttryckligen driva rasspecifika frågor kommer således att göra mer skada än nytta i relation till svartas politiska inflytande.⁴⁴

Den utredning som inleds mot Marcus Garvey i anknytning till Black Star Line, vilken tidigare nämns i the *Crisis*, leder till att Marcus Garvey 13 januari 1922 anhölls för postbedrägeri. Garvey, som kände sig djupt förorättad av detta, riktar anklagelser mot andra svarta organisationer att ligga bakom vad han betraktar som rena förföljelser.⁴⁵ Ett resultat av den påföljande rättegången blir att Black Star Line i sak är förlorad, och att de investeringar som gjorts i rederiet effektivt är uttraderade. Detta leder till allt större ekonomiska svårigheter för Garveyrörelsen. Då temperaturen i tonläget i samband med detta ökar mellan UNIA och det svarta etablissemangen sker ett skifte i den kritik som riktas mot UNIA. I större utsträckning lyfts nu fram att Garvey och en stor del av rörelsens anhängare har sitt ursprung i Karibien.

En sådan attack i the *Chicago Defender* leder till att the *Messenger* i april 1922 rycker ut till Garveys försvar: ”It is not a sensible argument to say: ’If Garvey doesn’t like this country, let him go back to Jamaica where he came from’. It would be just as illogical to say that if Randolph doesn’t like segregation in New York, let him go back to Florida where he came from”. The *Messenger* håller alltså fortfarande en tämligen neutral attityd mot Garvey och hans rörelse, och lyfter även fram att Garveyrörelsen har gjort en positiv insats gällande att lyfta svarta amerikaners självförtroende.⁴⁶

The *Messengers* neutrala position kommer dock snart att förändras. Julinumret inleds med en blixtrande attack mot Marcus Garvey vilken ”några dagar tidigare”, skriver Randolph och Owens, under ett anförande i New Orleans tagit ställning både för segregerande raslagar

⁴⁴ The Editors. ”The Garvey Movement: A Promise or a Menace”. the *Messenger*. December, 1920. s. 170–172.

⁴⁵ Colin Grant. *Negro With A Hat: the Rise and Fall of Marcus Garvey*. Oxford: Oxford University Press, 2008. s. 325, s. 326

⁴⁶ Editorials. ”Garvey Unfairly Treated”. the *Messenger*. April, 1922. s. 387.

och Ku Klux Klan. ”I am not vexed with the white man for Jim Crowing me because I’m black,” rapporteras Garvey ha sagt, ”I never built any street cars or railroads ... and if I don’t want to ride where he’s willing to let me ride then I’d better walk”. Några dagar innan talet har Garvey träffat Edward Young Clarke, tillförordnad Grand Imperial Wizard för Ku Klux Klan, i Atlanta, Georgia. *The Messenger* dubbar nu Marcus Garvey till ”the Black Imperial Wizard” och tillskriver honom rollen av en ”messenger Boy of the White Ku Klux Kleagle”.⁴⁷ Randolph och Owen avslutar texten med att klargöra att de med innevarande nummer avfyra de första salverna i en kampanj avsedd att driva Garvey och ”Garveyismen”: ”in all its sinister viciousness” från amerikansk mark.⁴⁸

Det är omöjligt att säga vad som ligger bakom Garveys beslut att möta Edward Young Clarke. Garvey säger själv vid ett tal i Liberty Hall den 9 juli 1922 att det handlade om att han: ”wanted to know the truth about the Klan’s attitude towards the race I represent”.⁴⁹ Charles McElderry – Garveys sekreterare – säger i ett uttalande till tidningen *the Gleaner*, att mötet mellan Garvey och Clarke handlade om att undersöka möjligheterna för Clarke att investera i ett nytt och omstrukturerat Black Star Line.⁵⁰

Om platsen för mötet, Atlanta i Georgia, är slumpmässigt eller en del av medveten planering är även det omöjligt att svara på. Oavsett så har platsen en djup symbolisk betydelse inom den svarta rörelsen som den plats där Booker T. Washington höll sitt berömda anförande vid the Atlanta Exposition. Det var i Atlanta han betonade vikten av att genom arbete och företagsamhet utveckla ett starkt men från det vita samhället separerat svart samhälle.

Efter mötet med Clarke skriver Garvey ett redaktionellt brev som publiceras i *Negro World* 1 första juli 1922. I texten citeras ett brev som skickats till den svarta pressen från en grupp män med koppling till Ku Klux Klan. Det anonyma brevet, vilket adresserats till ”Mr, Negro Editor”, lyfter bland annat fram hur den svarta medborgarrättsrörelsen har förlorat den politiska kampen och att: ”we the white[s] are determined to eliminate the Negro from State and National politics”.

Garvey säger sig att ha letat efter ett svar på brevet från ”the so-called Negro leaders” men han har inte har funnit något trots att ämnet uppenbarligen är av vitalt intresse för svarta

⁴⁷ En ”kleagle” var en person inom Ku Klux Klan med ansvar för nyrekrytering av medlemmar.

⁴⁸ Editorial. ”Marcus Garvey!”. *the Messenger*. Juli 1922. s. 437.

⁴⁹ Speech by Marcus Garvey. (9 Juli, 1922), Återgiven i Robert A. Hall (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. Berkeley: University of California Press, 1985. s. 707.

⁵⁰ Editorial. ”Newspaper Article”. *the Gleaner*. 11 juli, 1922. Återgiven i Hall (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. s. 686–687.

människor i USA.⁵¹ Garvey är dock inte förvånad över brevet innehåll. Det är just på grund av vad som där uttrycks som han grundade UNIA med förhoppningen att skapa ett eget hemland för den svarta människan. Något som kommer att vara nödvändigt efter det att den svarta människan: "have been driven from the American continent by the great white race that now inhabits it and intends to do so forever". Det befintliga ledarskapet är bankrutt, fortsätter han, de är lika oförmögna att förstå: "the Negro problem of America and the western world as a monkey in understanding how far Mars is from Jupiter". Där Garvey arbetar för att säkra rasens framtid och överlevnad ägnar motståndarna sig åt att genom ondsint propaganda försöka övertyga: "the American Negro" att tro på en möjlig till förbrödring mellan svarta och vita. Men detta är en lögn, menar Garvey, då:

There is no disputing the fact that America is a white man's country. It has become so by conquest, in that the white man conquered the Indian, exterminated him and took possession of his property. That which he has worked for, suffered for, and died for he is not going to give up to Negroes under any circumstances, caring not how Du Bois and Johnson and that class of men preach,... In spirit and in truth America shall be a white man's country. The best thing for Negroes to do is to establish a country of our own. Africa awaits us.⁵²

Garvey menar att hans text inte ska tolkas som en attack riktad mot NAACP. Han anser personligen att organisationen har möjlighet att göra mycket gott; förutsatt att den ställs under "rätt" ledarskap. Det finns inte någon rim och reson, säger han, i att femton miljoner intelligenta svarta människor ska låta: "a few white men and white women to dictate to them through their own negro organization the policy that they should pursue for their own betterment".⁵³ Garvey avslutar med att säga att han bjudit in Du Bois och James Weldon Johnson, vilken sedan 1920 är NAACP:s första svarta exekutiva sekreterare, att delta vid UNIA:s tredje internationella konvent. Han har uppmanat dem att där ställa sig till förfogande för att utöva: "real race leadership" men att de tackat nej. Han är dock övertygad om att både Du Bois och Johnson kommer att ändra sig innan konventet inleds.⁵⁴

Du Bois och Johnson kommer dock inte att ändra sig. Detta blir istället startpunkten för en massiv konflikt mellan både ideologi och personligheter. När Harrison några år innan riktade sin kritik mot det svarta ledarskapet och deras "vita vänner" skedde det, som vi sett,

⁵¹ "Editorial Letter from Marcus Garvey", *Negro World*, 1 juli, 1922. Återgiven i Hall (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. s. 682.

⁵² "Editorial Letter from Marcus Garvey", *Negro World*, 1 juli, 1922. Återgiven i Hall (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. s. 684.

⁵³ Hall (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. s. 685.

⁵⁴ *Ibid.* s. 686.

inom en tämligen begränsad sfär – primärt riktad mot den svarta medelklassen. När Garvey riktar sitt budskap sker det till en mycket bredare målgrupp. I den debatt som följer hänvisar Garvey fortsatt till Ku Klux Klan och dess fokus på den vita människans absoluta rätt till USA som ett argument för att den svarta ”rasen” måste ha ett lika strikt fokus på att skapa ett hemland i Afrika. Detta arbete, menar Garvey, kräver en enad svart rörelse. Det svarta politiska etablissemanget står lika fast förankrade i åsikten om att en progressiv samhällsförändring är den enda vägen till en samexistens på lika villkor. En vision som kräver en precis lika enad svart rörelse.

Intressant att notera är här att Du Bois och the *Crisis* under 1922 tar en mer återhållen roll och verkar överlåta den direkta agitationen till the *Messenger*. Istället publicerar the *Crisis* under istället utdrag ur andra tidningar som behandlar ämnet.⁵⁵ I september publiceras dock en artikel i vilken Du Bois genom att undersöka rättegångsdokument och artiklar i Garveyrörelsens egen tidning *Negro World* beskriver kollapsen av Black Star Line: ”the only thing in the Garvey movement which was original or promising”.⁵⁶

I januari 1923 skickas ett brev till USA:s riksåklagare Harry M. Daugherty. Brevet, vilket undertecknats av åtta framträdande representanter för det svarta Amerika, vill uppmärksamma riksåklagaren om en: ”hithertofore [sic.] unconsidered menace to harmonious race relationships,” en rörelse som samlar ”criminals and potential murderers, both foreign and American born, who are actuated by intense hatred against the white race”. En grupp som, utöver att de uttryckt att alla vita människor är fiender till svarta, är så fanatiska att de både hotat och försökt mörda meningsmotståndare.⁵⁷

Den som satt samman brevet är Chandler Owen, en av grundarna till the *Messenger*. I brevet radas exempel efter exempel upp som visar på Garveys och hans anhängares bristande vandel. Garveyrörelsens medlemmar utgörs av ”the most primitive and ignorant elements of West Indian and American Negroes”. Organisationens mer ”respektabla” medlemmar utgörs, menar Owen, främst av religiösa ledare utan församlingar, läkare utan patienter, advokater utan klienter och publicister utan läsare. Således tvivelaktiga individer

⁵⁵ Genom att citera ett antal artiklar från olika tidningar riktas kritik mot Garveyrörelsens tanke om ett nytt ”imperium” i Afrika, och den överensstämmelse i åsikt mellan Garvey och Ku Klux Klan om att det inte finns någon plats i USA för den svarta människan. The Looking Glass. ”The Press and Back to Africa”. the *Crisis*. Oktober 1922. s. 273.

⁵⁶ W. E. B. Du Bois. ”The Black Star Line”. the *Crisis*. September 1922. s. 214.

⁵⁷ Report from Special Agent James E. Amos. Enclosure. (15 januari, 1923). Återgiven i Robert A. Hill (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 5: September 1922–August 1924*. Berkeley: University of California Press, 1986. s.182.

vilka främst verkar vara ute efter att tjäna enkla pengar på rörelsens medlemmar: "this organization is composed in the main of Negro sharks and ignorant Negro fanatics".⁵⁸

Anklagelserna löper vidare över nästan fyra sidor och brevet avslutas, efter en uppmaning om att verka för Garveys snara åtal i fallet gällande postbedrägeri, med att tydliggöra att signatärerna inte drivs av någon personlig bias gentemot Garvey. Istället är syftet med brevet att ljuda larmet då de tycker sig se hur: "a storm of racial prejudice" håller på att byggas upp, och hur: "the imminent menace of this insidious movement which, cancer like, is gnawing at the very vitals of peace and safety—of civic harmony and inter-racial concord".⁵⁹

Brevet, som släpps till pressen för publicering tidigast den första februari, föregås under januari 1923 med ett artiklar i ett antal tidningar. I *the Crisis* går Du Bois genom UNIA:s finanser och slår fast, baserat på de inbetalda medlemsavgifterna för 1921, att Garveyrörelsen bara har runt 17 500 medlemmar. Således avsevärt färre än den bild som Garvey försöker förmedla.⁶⁰ I *the Messenger* föreslår Randolph att Garvey skulle ha bättre möjligheter att etablera en svart nation på Jamaica än i Afrika. Även han dyker sedan ned i en utläggning om Garveyrörelsens uppenbart falska medlemssiffror då organisationen, om den nu verkligen har fyra och en halv miljon betalande medlemmar, knappast skulle befinna sig under några direkta ekonomiska svårigheter.⁶¹ I det första numret av *Opportunity* publiceras en mer balanserad text som betonar vikten både av att lyfta det kollektiva självförtroendet inom det svarta Amerika, och betydelsen av samarbete mellan svarta och vita: "the hour has struck when every Negro must either be a credit to his race or else its betrayer, and when every white man, who treasures our domestic unity and integrity will have to cooperate cheerfully for these ends with all like-minded people".⁶²

Garvey bemöter anklagelserna i brevet genom ett tal i Liberty Hall den 4 februari 1923. Förvånansvärt kort och koncist talar han om att UNIA har stått under angrepp från alla sidor under en längre tid. Organisationens ledning har medvetet valt att inte diskutera detta angrepp då de velat testa övertygelsen hos rörelsens medlemmar eftersom: "No general can go to battle without being able to rely on his soldiers".⁶³ Garvey fortsätter under talet att göra

⁵⁸ Ibid. s.183.

⁵⁹ Ibid. s.186.

⁶⁰ W. E. B. Du Bois. "The U.N.I.A". *the Crisis*, Vol. 25:3 (januari, 1923), s. 122.

⁶¹ "But if there were any grounds of reality to his rabid, sensational, theatrical, kaleidoscopic blandishments, then Brother Garvey ought to be able to operate some of the *smaller* things, at least." A. Philip Randolph. "The Only Way To Redeem Africa". *the Messenger*. Januari 1923. s. 570

⁶² Parks S. Cadman. *The American Negro and the World Wide Conflict. Opportunity*. Januari 1923. s. 10.

⁶³ Speech by Marcus Garvey. (4 februari, 1923). Återgiven i Robert A. Hill (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 5: September 1922–August 1924*. s. 214f,

antydningar till kommande stridigheter och inbördeskrig: "[T]he time has come now that we are forced by a civil misunderstanding within the race to bring about a union that is necessary to bring emancipation to this race throughout the word".⁶⁴

Det antydda inbördeskriget kommer inte att materialiseras. Brevet till riksåklagaren får önskad effekt och rättegången mot Marcus Garvey inleds den 18 maj 1923. Den 21 juni finner juryn Garvey skyldig och han döms till fem års fängelse, men sätts på fri fot under det att hans överklagan behandlas. Efter att överklagan avslagits grips Garvey den 1 februari 1925 och förs till Atlanta Federal Penitentiary för att avtjäna sitt straff. Efter en petition som samlar in över sjuttiotusen underskrifter omvandlar president Calvin Coolidge straffet till avtjänad tid med villkoret att Garvey omedelbart efter frisläppandet deporteras. Deportationen verkställs den 7 december 1927. Garveyrörelsens inflytande börjar efter rättegången att dala, men dess radikala omformulering av begreppen "Africa" och "Race" kommer – trots försök att skriva ned dem – fortsatt ha ett betydande inflytande inom det svarta Amerika.

I sin inledande kritik från december 1920 skriver Du Bois att Garvey – om man bortser från den ekonomiska problematiken – så förefaller vara genuin i sin vilja att arbeta för "rasens" bästa. Och det är svårt att se en annan grund för Garveys handlingar. Det förefaller som att han motiveras av en genuin, om än kraftigt brinnande, ideologisk övertygelse. När han intellektuellt litar sig med Ku Klux Klan och lyfter budskapet om Amerika som "de vitas land" och använder detta som en talepunkt för att driva hem budskapet om ett svart hemland i Afrika kan detta tolkas som ett uttryck för ideologisk iver. Det kan också vara ett uttryck av en desperation sprungen ur de motgångar som drabbat honom själv och UNIA. Samtidigt är det intressant att mötet med Ku Klux Klan förefaller vara välplanerat. Inte minst det redaktionsbrev som publicerades i *Negro World* efter mötet i Atlanta.

Edward Young Clarke, den representant för Ku Klux Klan med vilken Garvey mötte, var genom sitt företag Southern Publicity Association kontrakterad för att öka organisationens medlemsantal. Den kampanj som drevs av Clarke och hans kollega Elizabeth Tyler ökade medlemsantalet från runt 6000 medlemmar 1921 till cirka 100 000 år 1921. Detta skedde primärt genom bruket av "kleagles"; personer som mot kommission arbetade för att rekrytera nya medlemmar.⁶⁵ Den hätska kritik som riktas mot Garvey, inte minst från *the Messenger*, efter detta möte visar att det finns en medvetenhet kring Youngs roll även inom det svarta etablissemang. Vad som faktiskt har skett är – utifrån tillgängliga källor – omöjligt att svara

⁶⁴ Speech by Marcus Garvey. (4 februari, 1923). Återgiven i Robert A. Hill (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 5: September 1922–August 1924*. s. 215

⁶⁵ Robert A. Goldberg. "The Klu Klux Klan in Madison, 1922–1927". *The Wisconsin Magazine of History*, Vol. 58:1 (Autumn, 1974). s. 31.

på; men händelserna tjänar som ett exempel på svårigheten i att tillskriva Garveys handlande ett tydligt syfte annan än att ”sälja” sin vision att etablera en svart stat i Afrika.

När Garvey vinklar fokus mot att belysa den integrerade strukturen inom de svarta medborgarrättsorganisationerna är det rimligt att anta att det primära syftet är att underminera Du Bois och NAACP. Det finns dock utrymme att fundera över ett potentiellt sekundärt syfte: att motverka det hjälparbete riktat mot nyanlända migranter som utförs genom hjälporganisationer med kopplingar till Settlementrörelsen. Utöver att bistå med hjälp att finna bostad och arbete utgjordes en stor del av dessa organisationers arbete att ”höja” den svarta människans status. Genom att lära ut bland annat grundläggande hygien och hur man för sig för att ”inte sticka ut” spenderades en avsevärd energi på att hålla ”skyddslingarna” borta från vad som betraktades som ett allmänt dåligt inflytande.

National Urban League, exempelvis, hade personal som mötte upp ankommande tåg för att se till att de nyanlända fick hjälp vid organisationens kontor istället för att hamna i händerna på ”the wrong class of people”.⁶⁶ Det fanns således en grundläggande intressekonflikt mellan National Urban League och Garveyrörelsen inte minst när det kom till ”rekryteringen” bland nyinflyttade svarta amerikaner. Även om det inte var ett uttalat syfte med Garveys retorik så bidrog Garveyrörelsens snabba och breda genomslag sannolikt till ett betydande negativt inflytande på organisationens sociala arbete.

”In contrast to upwardly mobile individuals or groups,” alltså de som har framtiden framför sig, ställer Bourdieu ”individuals of groups in decline”. Där de förstnämnda drivs av entusiasm och förändringsvilja definieras de senare av att: ”endlessly reinvent the discourse of all aristocracies”.⁶⁷ Bourdieu menar alltså att relationen mellan de två riktningarna definieras av förändring å den ena sidan och ett bevarande av den etablerade ordningen å den andra. Den progressiva rörelsen intar i kampen mot den radikala rörelsen om vilken världsbild som ska råda en konservativ position. Förändring av de svartas liv och möjligheter är således målet för båda sidorna i konflikten – vad således handlar om är på vilka villkor denna förändring ska ske. När Garvey fångas så har etablissemangets arbete med att ”återuppfinna diskursen”, vill jag hävda, redan inletts.

⁶⁶ Hutchinson. *The Harlem Renaissance in Black and White*. s. 172.

⁶⁷ Bourdieu. *A Social Critique of the Judgement of Taste*. s. 11

2.3. Mot en ny svart nationalism

När National Urban League (NUL) lanserar det första numret av tidningen *Opportunity* i januari 1923 sker detta alltså i en händelserik tid. Innan detta framträdande i offentligheten förde NUL en tämligen anonym tillvaro i den offentliga debatten. Organisationen arbete skedde främst i två riktningar: att genom socialt arbete hjälpa svarta amerikaner i storstadsområden runt om i USA; och att skapa sociologiska rapporter och underlag för att främja och utveckla detta arbete. Dess verksamheter inkluderade att upprätthålla en närvaro vid industriplaneringar, driva dagverksamhet för barn i utsatta områden och även sjukhus riktade mot svarta patienter.⁶⁸ Rapporter som producerades inom organisationen presenterades bland annat vid National Conference of Social Work.

De ämnen som avhandlas vid National Conference of Social Work genomgår efter det första världskriget en viss tematisk förändring. En förändring i mentalitet hos den svarta befolkningen diskuteras redan 1919, då Richard R. Wright talar kring ämnet ”What does the Negro want in our democracy?” Wright nämner bland annat de ökade kraven på direkt politisk representation och speglar flera av de punkter som förs fram av Hubert Harrison vid denna tidpunkt, inte minst gällande det svarta ledarskapet kopplingar till filantropin – det vill säga till vita pengar.⁶⁹ Från 1922 märks ett ökat fokus på den betydelse opinionsarbete kan ha i arbetet för att driva en progressiv agend. Under konferensen sticker föredraget ”Racial Diversities and Social Progress” av sociologen Julius Drachsler ut. Det måste ärligt erkännas, säger Drachsler, att de sociala vetenskaperna hittills inte gett något tillfredsställande svar på hur problematiken kring rasrelationer ska lösas. Men i väntan på ett slutgiltigt svar på frågan måste den omedelbara situationen betraktas. Drachsler ställer vad han betraktar som de tillgängliga alternativen mot varandra: ”the policy of drifting”, ”the policy of race domination” och ”the policy of race harmonization”. En jämförelse av dessa alternativ visar att inget av de två förstnämnda är gångbara; att bara passivt ”flyta med” och invänta en eventuell förändring är inte bara intellektuellt fegt, menar han, utan även direkt farligt.

⁶⁸ Lillian A. Turner. ”The National Urban League”. *The Crisis*. Maj 1919. s. 25–26.

⁶⁹ Wright nämner femton punkter, bland annat krav på rösträtt, ett icke-diskriminerande rättssystem, att få delta i juryarbete och få ha representation i den nationella politiken. Den näst sista punkten är formad som en fråga: ”14. The Negro wants recognition of Real Negro leadership?” Här ser vi spår av den debatt som utgör denna undersöknings första del när Wright säger: ”These men and women who sit at the council table for the Negro, who are to represent the Negro point of view, must be a genuine Negro leader, who is put up by the Negroes, supported by Negroes and may be taken down by Negroes when he fails to represent them. Our real leaders are not those gentlemen whose hands are held out for the alms of white people and who live on their ”philanthropy”. Frågan om det svarta ledarskapet och dess koppling till vita välgörare förefaller således ha varit tämligen brett diskuterad i det svarta Amerika redan 1919. Richard. R. Wright. What does the Negro want in our democracy? *National Conference of Social Work, Official Proceedings of annual meeting: 1919*. Chicago: National Conference of Social Work, 1920. s. 543–544.

Samtidigt, med situationen i Europa i färskt minne, är det inte heller troligt att en filosofisk inställning till "rasfrågan" som grundas i aktiv rasantagonism heller kommer att bidra till någon lösning. Svaret blir alltså att det är det sista alternativet, att anta en position som strävar efter harmoni mellan raserna med basen i ömsesidig förståelse och samarbete, som måste betraktas som det mest rimliga. Men med denna insikt följer även frågan om detta är möjligt att genomföra. Och, om så, hur man bör gå tillväga. Försöken att besvara detta leder till de centrala frågorna inom de sociala vetenskaperna och socialfilosofin: är en progressiv samhällsutveckling en naturlig process, eller är den resultatet av aktiv strävan och planering? Drachsler söker delvis svaret hos den ryske fysiologen Ivan Pavlov vars experiment han betraktar som "extremely suggestive" då "race bias is largely, if not wholly, socially 'conditioned'".⁷⁰ Det är bara människor som inte på allvar känner varandra som kan fortsätta att hata varandra, säger Drachsler, och relationen mellan raserna förefaller till stor del kunna kontrolleras och styras i riktning mot sociala framsteg. Om detta stämmer, menar han, antyder det att kärnan i det sociala framsteget är en *vilja* till förändring. Social evolution må ske spontant, säger han, men sociala framsteg sker medvetet, planerat och med vilja. Om vi önskar oss mer framsteg måste vi vilja mer framsteg. Detta sker bäst genom noggrann planering och ett medvetet stöttande av de krafter som arbetar för önskvärd förändring: "In the future life of humanity, the forces of planful, conscious progress will more and more have to counterbalance the spontaneous, undirected, aimless drift of mere social change".⁷¹

1923 tillägnas opinionsarbetet en egen rubrik med föredrag och diskussioner. Två av de föredrag som hålls under mötet kommer att publiceras i julinumret av *Opportunity*. Det första, "Public Opinion and the Negro", hålls av National Urban Leagues "Director of Research and Investigation" Charles S. Johnson; tillika även tidningens redaktör. Johnson slår att alla studier av den allmänna opinionens inflytande på en specifik fråga ställs inför tre centrala beröringspunkter: de *faktum* (eller *beliefs*) på vilken åsikten baseras, de *teorier* som kopplas till dessa faktum och de *handlingar* till vilka teorierna leder. När det gäller den allmänna opinionens bild av den svarta människan står vi inför tre primära faktum (eller etablerade fördomar): att den svarta människan är mentalt underlägsen samt att han är av naturen både omoralisk och kriminell. "The greatest difficulty in objectively analyzing these beliefs," säger Johnson, "lies in the fact that we quite generally and naturally regard our views and beliefs, whatever they are, as founded on eternal and unchanging principles".

⁷⁰ Julius Drachsler. Racial Diversities and Social Progress. National Conference of Social Work. *National Conference of Social Work, Official Proceedings of annual meeting: 1922*. Chicago: National Conference of Social Work, 1922. s. 101–102.

⁷¹ Ibid. s. 102.

När fördomar förvandlats till faktum förs de vidare genom tradition och hävd. De sprids utan någon medveten ansträngning. Fördomar upprätthålls organiskt genom nyheter, anekdoter, skvaller och så vidare; inte minst genom populärkulturella uttryck som filmer och scenframträdanden. Om en svart människa skulle agera utanför den stereotypa bilden av en "Negro", säger Johnson, så sker en av två saker: "Either he is considered an exception, or he is 'out of his place'". Det stora problemet när det kommer till att bemöta dessa fördomar ligger i att de kanaler genom vilken ny information kan tillföras den allmänna opinionen är ytterst begränsade. Den svarta pressen, till exempel, har en mycket liten spridning bland vita läsare. När det kommer till direktkontakt mellan vita och svarta begränsas denna i stort till relationen mellan arbetsgivare och anställd, genom vilken den svarta människan får träda i rollen av en representant för hela den svarta rasen.

Den svarta människan, i sin tur, växer upp i ett samhälle som ständigt speglar majoritetens bild av det "svarta" mot henne själv. Således växer hon upp i ett system där hon inte bara är underlägsen gentemot den andra rasen; hon förvägras även tillgång till sitt möjliga jag. Om dessa fördomar får stå oemotsagda kommer de att ytterligare förstärkas och även generera nya fördomar. De kommer också att leda till ytterligare negativa effekter för svarta människors självbild och uppförande. Men om dessa fördomar kan lösas upp; om de kan utsättas för ärlig kritik, kommer många av de hämningar som hindrar normalt, rationellt och etiskt beteende att lösas upp.⁷²

Vikten av ett fritt flöde av information lyfts även fram av sociologen Graham Romeyn Talor i föredraget "Race Relations and Public Opinion". Taylor talar den betydelse tryckta medier har utbytet av kulturellt tankegods. För att de "förvanskade koncept" som utgör grunden för den allmänna opinionen och dess handlingar ska kunna modifieras måste vi först undersöka hur dessa koncept kommit att förankra sig i människors sinnen, menar Taylor. Det krävs inte speciellt djuplodande studier för att komma till insikten om att vita människor har betydligt mindre insyn i svarta människornas liv och tankevärld än vad de svarta har i den vita tankevärlden. I stort sett alla svarta i Amerika tar del av den vita pressen, medan det är försvinnande få vita som läser de svarta tidningarna. Det är till och med sällsynt, säger Taylor och riktar sig mot åhörarna, att även bland de vita som i sitt dagliga arbete möter svarta människor finna någon som är bekant med den svarta pressen.

⁷² Charles S. Johnson. Public Opinion and the Negro. National Conference of Social Work. National Conference of Social Work. *National Conference of Social Work, Official Proceedings of annual meeting: 1923*. Chicago: National Conference of Social Work, 1923. s. 497, 498, 501, 502.)

Utifrån denna kunskapsdiskrepans, och med tanke på det större ansvar som borde åläggas den vita människan i rollen av att vara den ”dominerande rasen” och genom dess historia av att ”på ett mer kraftfullt sätt uttrycka sina fördomar”, är det svårt tala om ett ”Negro problem” i Amerika. Det egentliga problemet, menar han, är ”the problem of the white mind”.⁷³

I det första numret av *Opportunity* skriver E. K. Jones, NUL:s exekutiva sekreterare, hur organisationen sedan den grundades arbetat för att främja relationerna mellan den svarta och den vita världen. Detta arbete sker utifrån grundantagande att det finns ett gemensamt intresse hos representanter för ”båda raserna” att mötas till samtal utifrån delade intressen och ideal. Tidningen, vilket tar sitt namn från National Urban Leagues motto: ”Not Alms, but Opportunity” vill utan några överdrifter ge en inblick i svarta amerikaners liv och vardag, samt presentera intressanta vetenskapliga undersökningar. Syftet är inte att bekräfta redan existerande fördomar utan för att visa det svarta livet som det är.⁷⁴

Att syftet med *Opportunity* är att verka för en förändrad bild av den svarta människan står således klart. En väg till denna förändring infann sig genom det ökande intresset för svart kultur och afrikansk konst som spreds över världen från sitt centrum i Paris efter det första världskriget. Denna trend kom även att föras över Atlanten. Det första numret av *Opportunity* har två artiklar som behandlar svarta kulturellt uttryck. Den första, en beskrivning av en pågående utställning med målningar av svarta konstnärer, är tämligen avmätt i sina kommentarer. Den utställda konsten, skriver recensenten, visar en betydande avsaknad av vad: ”artists frequently refer to as the 'Negro Motif,' the emphasis apparently being placed on general artistic themes”.⁷⁵ Denna kommentar ställs i kontrast mot en utläggning om den franska författaren René Maran. Maran, vilken som första svarta författare vunnit det prestigefyllda litteraturpriset Prix Goncourt för romanen *Batouala*, framställs som: ”the complex product of African blood and French civilization. In him, beneath steel like intelligence, tempered by cold Gallic logic, seethes the savage poetry of the jungle”.⁷⁶ Dessa två beskrivningar sätter tonen av vad som ska komma att bli kännetecknande för *Opportunity*s kulturkritik. Detta brott mellan den gamla världen och modernismen; mellan det gamla konstnärliga uttrycket och det nya som uttrycker ”rasen” och den blandning av influenser som format ”the New Negro”.

⁷³ Graham Romeyn Taylor. Race Relations and Public Opinion. National Conference of Social Work. National Conference of Social Work. *National Conference of Social Work, Official Proceedings of annual meeting: 1923*. s. 492.

⁷⁴ E. K. Jones. 'Co-operation' and 'Opportunity'. *Opportunity*. Januari 1923. s. 4–5

⁷⁵ Editorial. "Our Young Negro Artists". *Opportunity*. Januari 1923. s. 16

⁷⁶ "Our Book Shelf. More About Rene Maran". *Opportunity*. Januari 1923. s. 31.

Rätt person att leda samtalet kring denna nya kulturkanon är filosofiprofessorn och litteraturkritikern Alain Locke. Han är genom sitt akademiska värv känd inom den svarta medelklassen, inte minst som den första svarta amerikan att vinna ett Rhodesstipendium. Han var även en av de första att avlägga en doktorstitel i filosofi vid Harvard. Locke har redan tidigare skrivit ett antal artiklar, primärt inom kulturkritik, men framför allt har stått vid sidan av kontroverserna kring Garveyrörelsen och utgör således i samtidsdebatten en tämligen neutral spelare.

Locke skriver under 1923 fem texter i *Opportunity*. Tre av dessa är kritik eller recensioner vilka tematiskt utgör antingen en kritik av det etablerade rasbegreppet eller talar om sammansmältningen av kulturer.⁷⁷ De två andra är mer direkt kopplade till det svarta kulturella uttrycket. Den första är en hyllningstext till tenoren och kompositören Roland Hayes som uppträtt inför fulla hus i Wien. Den andra är en exposé över den framväxande radikala koloniala litteraturen vilken blommat efter publiceringen av René Marans *Batouala*. I den moderna franska litteraturen, skriver Locke, har det vuxit fram ett uttryck som inte bara utgör ”ren litteratur” utan som visar på en ny – mer publik – inställning vid avbildandet av olika kulturella uttryck. Betydelsen av detta skifte kan knappast överskattas, menar Locke, då: “[T]he masses will never respond to the broader view until it expresses itself in the forms of the popular taste and the arts of the masses.” Detta nya, bredare kulturella uttryck inom drama och prosa – ”the popular arts” – visar på en särskild social betydelse, menar han, för: ”When they begin to reflect cosmopolitan humanism, then to the wakeful eye the great day of humanity almost dawns”.⁷⁸

Under 1924 ökar *Opportunity* sina politiska och kulturella ambitioner. Fokuset på litteratur, drama och prosa bli allt större och Locke tar ett mer tydligt politiskt anslag i sina texter. I januari publiceras Lockes resebeskrivning genom det ockuperade Tyskland där han beskriver mötet med svarta soldater från olika kolonier som är posterade tillsammans med vita soldater. Lockes översvallande hyllning av den franska policyn gällande sina svarta soldater leder till en brevväxling René Maran som publiceras i septembernumret.⁷⁹ I februari

⁷⁷ ”One of the soundest and most constructive ways out of the distortions of social prejudice will be through the correction of its reflected distortions in the convention of arts.” Locke. ”Goat Alley”. *Opportunity*. Februari 1923. s. 30; ”And further we know that the mass mind, if not the popular will, is expressing itself with an ever-increasing spontaneity, directness and force. Communication, the press, and his material utilities are making man more common-minded every day”. Locke. ”Public opinion in war and peace”. *Opportunity*. Juli 1923. s. 223; ”[Unlike Professor Dixon,] they regard cultural contacts of such types as reciprocal in effect and as establishing in the majority of instances a composite culture.”. Locke. ”The problem of race classification”. *Opportunity*. September 1923. s. 264.

⁷⁸ Alain Locke. ”The Colonial literature of France”. *Opportunity*. November 1923. s. 331.

⁷⁹ Maran beklagar att behöva informera Locke om att han har blivit vilseledd då Frankrike har två ansikten, det officiella som är ”all smiles and fine pretenses” vilket ersätts med ”mocking chuckles as the stranger turns his

publiceras ”Apropos of Africa”, i vilken Locke presenterar en ny bild av Afrikas betydelse för svarta amerikaner. Locke distanserar sig från Garvey då han säger att det är dags för perspektivförskjutning i begreppet Afrika: ”The time has come, however, with the generation that know slavery only as history, to cast off this spell, and see Africa at least with the interest of the rest of the world, if not a keener, more favored regard”.⁸⁰ En annan text som placerar Afrika i en ny intellektuell kontext är ”A note on African art”. Här talar Locke bland annat om två aspekter av den svarta konsten som måste hållas strikt åtskilda: dess estetiska mening och dess kulturella betydelse. Den svarta konsten måste först utvärderas i sin roll av ”ren konst” för det ska vara möjligt att följa dess inflytande på moderna konstnärliga uttryck. Därefter måste konsten även tolkas historiskt för att avgöra dess kulturella betydelse.⁸¹

Ett eko av detta konstbegrepp kan ses i den artikel Locke publicerar i Howard Universitys tidning *Howard Review* i juni 1924. Artikeln, ”The Concept of Race as Applied to Social Culture”, är en bearbetning av en serie föreläsningar kring rasrelationer Locke började hålla redan 1915. I artikeln presenterar Locke en ny formulering av begreppen *ras* och *kultur*. ”In dealing with race and culture we undoubtedly confront two of the most inevitable but at the same time most unsatisfactory concepts involved in the broad-scale considerations of man and society”, inleder Locke. Syftet med artikeln är inte att göra en analytisk studie av begreppen säger han, utan att istället – med grund i hur begreppen används inom de sociala vetenskaperna – ställa dem mot varandra och undersöka relationen mellan de två. Målet är att visa att det inte finns någon fixerad relation mellan begreppen. Utgångspunkten är istället att ras och kultur är att betrakta som variabler som i de flesta fall står oberoende av varandra. Och i de fall där det verkar som att det finns en relation mellan begreppen så betyder det inte att de på något bestämbar sätt är organiskt eller kausalt sammanlänkande.⁸² Vad Locke alltså vill sig att visa är att ras och kultur är flytande begrepp.

Han föreslår vidare en omkastning av begreppen – istället för att ras förklarar det kulturella tillståndet så måste det vara det kulturella tillståndet som förklarar de olika egenskaper som tillskrivs begreppet ras. Istället för att använda artificiellt konstruerade

back”. Locke tackar Maran för hans ”frank sincerity and obvious racial concern”, men klargör att ”our battle” utkämpas på flera fronter och är riktade mot flera olika mål: ”We have perforce different immediate objectives, [– –] but as [...] the alignment of our problem become more and more world-encircling we will learn to consolidate our positions and heed one general command. [– –] But the essential thing [...] is not that we should have common tactics, but common counsel”. René Maran och Alain Locke. ”French Colonial Policy.” *Opportunity*. September 1924. s. 261–262.

⁸⁰ Alain Locke. ”Apropos of Africa”. *Opportunity*. Februari 1924. s. 37.

⁸¹ Alain Locke. ”A Note on African Art”. *Opportunity*. Maj, 1924. s. 134.

⁸² Alain Locke. ”The Concept of Race as Applied to Social Culture”. *The Howard Review*, 1. Juni 1924. s. 290–299, i Leonard Harris (red.) *The Philosophy of Alain Locke: Harlem Renaissance and Beyond*. Philadelphia: Temple University Press, 1989. s. 188.

enheter för att beskriva ”rastyper” måste ett nytt, mer vetenskapligt, angreppssätt vara att istället hantera konkreta kulturtyper, vilka inte nödvändigtvis behöver vara etniskt uniforma. Det är snarare så, menar Locke, att det som vanligtvis betraktas som en kulturellt enhetlig ”ras” uteslutande är en historisk konstruktion. Så betydelsefullt är detta skifte i synsätt, säger Locke, att den bästa lösningen för att undvika missförstånd är att ersätta den rådande betydelsen av begreppet ”ras” och göra det synonymt med begreppet *kulturgrupp*. Om vi accepterar denna nya definition av begreppet ”ras” – det vill säga att det till både innehåll och uttryck i grunden är ett *socialt* begrepp – utgör detta nya synsätt: ”the most important and promising revision of idea and method in the entire field of our discussion”. På detta följer att vi för att kunna studera en kultur först måste göra en analys av dess ingående kulturelement, och därefter placera in dessa i relation dels till kulturelementens eget ingående värde, dels – om möjligt – till dess historiska utveckling. Det är först då, och inte förrän då, säger Locke, som det är möjligt att tillskriva någonting en *kulturtyp* och försöka tolka dess *kulturella nivå*.

För att underlätta denna tolkningsprocess introducerar Locke två metodologiska begrepp: *the principle of organic interpretation* och *the principle of cultural relativity*. Han slår fast att dessa begrepp, tillsammans med den nya och dynamiska tolkning av rasbegreppet han precis presenterat, utgör grunden till en ”newer science of social culture”.⁸³

Hur denna nya metod praktiskt kan användas återfinns alltså i förenklad form den ovan citerade ”A note on African art”. Detta nya kulturbegrepp återkommer inte bara i *Opportunity*, det genomsyrar även *the Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro*, det specialnummer av den sociologiska tidskriften *the Survey* som utgör en förlaga till *The New Negro: an Interpretation* vilket publicerades i mars 1925. När artikeln i *Howard Review* publiceras är Locke redan involverad i arbetet med vad blir mer känt som ”Harlemnumret” av *the Survey Graphic*.

Den 21 mars 1924 hålls en middagsbjudning anordnad av Charles S. Johnson. Syftet med middagen är att både presentera den unga generationen nya svarta författare och poeter, men även att introducera Alain Locke talesperson för det nya kulturella uttrycket. Gästerna är en blandning av författare, poeter, förläggare, publicister och företrädare för det svarta politiska etablissemanget. Under kvällen blir Locke och Johnsons närmade av Paul U. Kellogg, journalist, sociolog och redaktör för *the Survey Graphic*. Akademisk kanon säger att det är här Kellogg presenterar idén om att göra ett nummer av tidningen centrerat kring den

⁸³ Harris (red.) *The Philosophy of Alain Locke: Harlem Renaissance and Beyond*. s. 197f.

nya och dynamiska litterära rörelse som under kvällen presenterats. David Levering Lewis och Jeffrey C. Stewart betraktar båda middagen som startpunkten både på Harlemrenässansen och det arbete mynnar ut i *The New Negro*.⁸⁴ Jag ifrågasätter inte denna tolkning, men jag är mer tveksam till om Kelloggs erbjudande var så spontant som det framställs.

Med början från 1922 producerar Kellogg och redaktionen på *the Survey* två titlar, det strikt sociologiska *the Mid-monthly Number* och det populärvetenskapliga *the Graphic Number*. Det uttalade syftet med *the Graphic Number* var att bredda läsekretsen till att inkludera en intresserad allmänhet, och att lyfta upp och presentera olika minoritetskulturer för ökad medvetenhet. Innan ”Harlemnumret” har tidningen bland annat gjort porträtt av romer och den amerikanska ursprungsbefolkningen. Kellogg var själv nära knuten till kretsen kring National Conference for Social Work, och det är rimligt att anta att satsningen på en populärvetenskaplig publikation åtminstone delvis kan knytas till den uppmaning om aktiv och planerad progressiv samhällsförändring som lades fram av Drachsler 1922.

Att det hos Kellogg även finns spår av ideologiska orsaker till hans entusiasm syns inte minst i ett brev som skickas till Alain Locke i februari 1925. Kellogg skriver hur han ser ”Harlemnumret” som en ny ingång i arbetet för social jämställdhet. Denna vinkel skiljer sig från: ”the economic-educational approach of Hampton and Tuskegee on the one hand; and on the other from the political approach of Negro rights, lynching, discrimination and so forth”. Genom att lyfta fram den kulturella förnyelsen som sker i samtiden genom att tolka och lyfta fram de nya författarna, poeterna, tänkarna och musikerna lägger ”Harlemnumret” en ny bas för harmoniska rasrelationer.⁸⁵ När *the Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro* publiceras ut i mars 1925 var tidpunkten uppenbarligen rätt. Numret blir en stor succé och den första upplagan om tolv tusen säljer snabbt slut. Totalt ska fler än fyrtyotusen exemplar tryckas.

The Survey Graphic var – det populärvetenskapliga anslaget till trots – en i grunden sociologisk publikation och riktad mot en målgrupp med ett intresse i socialt arbete. Detta märks även i tidningens tonläge. Lockes inledande essä lägger stort fokus på att försöka överbrygga någon form av spricka mellan den svarta och vita ”bildade klassen”. När han talar om vikten av att ”the more advanced and representative classes” arbetar tillsammans för att: ”offset some of the unfavorable reactions of the past, or at least to resurface race contacts somewhat for the future” står det tydligt att syftet till stor del är att försöka återknyta en

⁸⁴ Se exempelvis Lewis (red.). *The Portable Harlem Renaissance Reader*. s. xvi. och Stewart. *The New Negro: The Life of Alain Locke*. s. 434.

⁸⁵ Utdrag ur brev från Kellogg till Alain Locke, 5 februari, 1925, Alain Locke Papers. Återgivet i Hutchinson. *The Harlem Renaissance in Black and White*. s. 393.

tidigare relation. Om vi antar att de som köper "Harlemnumret" av the *Survey Graphic* är verksamma inom de någon av de organisationer som riktar sitt arbete mot det svarta Amerika så är det rimligt att föreställa sig en koppling till den friktion som uppstått i sviterna av Garveyrörelsen. Jag tolkar det som att Locke i viss mån försöker släta över Garveys inflytande då han beskriver den nya drivkraft som manifesterat sig i "rasen" som ett försök att reparera ett: "damaged group psychology and reshape a warped social perspective".

Här uppstår av nödvändighet, menar han, en ny mentalitet som definierar "the New Negro". Detta tar sig uttryck i en önskan att bli sedd för den han är – med alla sina fel och brister. "The New Negro" har fått en ny agens och vill inte längre betraktas som varken en social skyddsling eller som omyndig. Inte heller vill han betraktas som: "a chronic patient of the social clinic, the sick man of American democracy".⁸⁶ Efter denna utläggning försöker Locke att separera denna nya stolthet från vad han kallar: "the much asserted rising tide of color"; det är viktigt att minnas att Garvey bara några dagar innan "Harlemnumret" publiceras börjat avtjäna sitt fängelsestraff. Det är svårt att avgöra vilka konsekvenser den svarta nationalismen kommer att få, menar Locke, men dessa behöver inte nödvändigtvis vara negativa:

Whether it actually brings into being new Armadas of conflict or argosies of cultural exchange and enlightenment can only be decided by the attitude of the dominant races in an era of critical change. With the American Negro his internationalism is primarily an effort to recapture contact with the scattered peoples of African derivation.⁸⁷

Det är snarare så att det är majoritetssamhällets reaktion kommer att bestämma den riktning i vilken relationen mellan "raserna" kommer att utvecklas. Det förefaller alltså som att det finns åtminstone två syften med the *Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro*; att lyfta fram den nya svarta kulturen till en bredare, intresserad läsekrets, och – än viktigare – att försöka återknyta de relationer som sargats mellan det svarta etablissemanget och de vita socialarbetare verkar i de organisationer som riktar sina insatser mot det svarta Amerika.

Redan innan "Harlemnumret" publicerats har förläggaren Albert Boni uttryckt ett intresse för att publicera en omarbetad och utökad version av materialet i bokform. Kellogg skriver till Locke att förläggarna hoppas att den nya boken ska köpas av: "every college and

⁸⁶ Alain Locke. "Enter The New Negro". The *Survey Graphic*. 1–3–1925. s. 632. "social ward or minor" antyder sannolikt ordet "boy".

⁸⁷ Alain Locke. "Enter The New Negro". The *Survey Graphic*. 1–3–1925. s. 634.

library in the country,” och att boken genom: ”its sheer handsomeness would be a pretty convincing exhibit of the caliber of the Negro Renaissance”.⁸⁸

Arbetet med den nya boken börjar tämligen omedelbart. De texter som ingår i ”Harlemnumret” kompletteras med nytt material medan en del lyfts ut och skrivs om. Störst revision genomgår Lockes inledande essä vilken helt arbetas om. Delar stryks, medan andra placeras in i nya essäer. De sociologiska och akademiska anslagen vilka är framträdande i ”Harlemnumret” tonas ned; hänvisningarna till Garveyrörelsen och dess nationalism likaså.

Den nya boken delas upp i två delar: ”The Negro Renaissance”, viken behandlar det nya kulturella uttrycket, inkluderar alla texter av Locke och samtliga exempel på det nya kulturella uttrycket och kommenterande essäer kring detta. Den andra delen, ”The New Negro in a New World”, ägnas åt essäer som vidare utvecklar det svarta Amerika och svarta amerikaners liv och relation till det moderna Amerika. Essäerna i denna del av boken presenterar en bredd av åsikter och visioner inom det svarta Amerika. Här tillåts olika institutioner och organisationer inom det politiska etablissemanget komma till tals tillsammans med essäer av vita allierade. Garveyrörelsen skiner med sin frånvaro, och den Karibiska närvaron i *The New Negro* utgörs av tidigare allierade till Garvey som blivit skarpa kritiker av Garveyrörelsen. Den bild som genomgående presenteras i boken är en av enighet inom både rörelsen och inom ”rasen”. Anslaget för den bearbetade texten är uppenbart ”populärt” och lika uppenbart bearbetad för att undvika känsliga ämnen. Interna och externa konflikter målas svepande över. *The New Negro*, skriver Locke, fokuserar på det svarta uttrycket och de krafter och motiv som driver den nya självbilden. Texten ignorerar inte det faktum att det finns ”viktiga interaktioner” mellan ”America” och ”the Negro”, säger han, men detta till trots ligger fokus på det konstnärliga uttrycket och den attityd som format det.

När *The New Negro* slutligen publiceras i december 1925 är den ett verk som säger sig dokumentera ”the New Negro” både kulturellt och socialt. Vilket har som ambition att beskriva den stora sociala förändring som under de senaste åren format både den inre och yttre värld i vilken ”the New Negro” rör sig.⁸⁹ Denna förändring har fört med sig gåvor som vilka kanaliseras genom denna nya generation av svarta konstnärer i egenskap av att vara: ”the first fruit of the Negro renaissance”. Gåvor, skriver Locke, med en närmast profetisk kvalitet: ”what stirs inarticulately in the masses is already vocal upon the lips of the talented few, and the future listens”. Locke talar här om kopplingen till ett folkligt uttryck med ton och

⁸⁸ Utdrag ur brev från Kellogg till Alain Locke (20 mars, 1925). Alain Locke Papers. Återgivet i Stewart. *The New Negro: The Life of Alain Locke*. s. 483.

⁸⁹ Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. ix.

motiv från sydstaterna och Karibien som träder fram i "the New Negroes" kulturella produktion. Ett folk som lever under ett stort tryck, säger Locke, förenas i den gemensamma upplevelsen. Denna upplevelse – det råa livet – uttrycks med ett "episkt djup och lyrisk intensitet". Detta råa liv, "the New Negroes" materiella handikapp, är samtidigt: "their spiritual advantage". I en tid då konst blivit allt mer institutionaliserade, och därmed statisk, har "the Negro artist" både genom den gemensamma och den personliga upplevelsen tillgång till en konstform som står på gränsen till att kunna betraktas som en klassisk konstform.⁹⁰

Locke knyter tillbaka till den dynamiska miljön i Harlem och de nya perspektiv som uppstod då landsbygd mötte storstad och Amerika mötte Karibien. Han arbetar vidare med att separera begreppet "ras" från Garveyrörelsens laddning. Istället knyter han det till den definition av begreppet han själv uttrycker i *Howard Review*; som ett föränderligt kulturbegrepp. Det kulturellt laddade rasbegrepp som skrivs av "the New Negro" gör att det nya konstnärliga uttrycket hamnar i konflikt med tidigare generationers tanke om konstens moraliserande syfte. Det finns inget moraliserande i "the New Negroes" konstuttryck utöver det nya idealet: att betrakta konst *qua* konst. För "the New Negro", menar Locke, är motivet med att skapa konst som uttrycker "rasen" en rent konstnärlig handling.⁹¹ "Folk art is always despised and rejected at first, but generations after it flowers again and transcends the level of its origin".⁹²

I de musikaliska och emotionella aspekterna av "the Negro spirituals", de andliga sånger som uppstått och förts vidare under generationer av slaveri, ser Locke transcendent möjligheter. Den nya generationens musiker har inte bara en fördel gentemot tidigare generationer – de har också både en speciell funktion och en skyldighet att upprätthålla det andliga bandet till ett historiskt förankrat kulturellt uttryck. Han måste göra sig till: "the recognized vehicle of both its transmission and further development".⁹³

Genom det påtvingade mötet mellan afrikanska och europeiska kulturella uttryck som sker i slaveriet uppstår nya kulturella förgreningar. Detta möte ledde till att: "the African spirit blended itself in with entirely different culture elements and blossomed in strange new forms". När Locke talar om "the African spirit" avser han det strama, rigida och abstrakta estetiska uttryck som kännetecknade den avbildande afrikanska konsten som var *à la mode* i samtiden. Den förgrening av "the African spirit" som förts till USA utvecklas i en annan riktning. Det strama och rigida uttrycket byts mot de fria, emotionella och mänskliga attribut

⁹⁰ Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. 47.

⁹¹ Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. 51.

⁹² Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. 199.

⁹³ Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. 208.

som definierar ett konstnärligt uttryck som samtidigt är både modernt och distinkt amerikanskt: ”what we have thought primitive in the American Negro [...] are the result of his particular experience in America and the emotional upheaval of its trials and ordeals”.⁹⁴

I december 1925, mer än två år efter det att Alain Locke i *Opportunity* talar om det populära anslagets betydelse för den franska koloniala litteraturens genombrott hos allmänheten, är han frontperson för den första populära beskrivningen av det svarta Amerika och dess nya kulturella och sociala uttryck. Det arbete med att skifta bilden av den svarta människan vilket inleddes med lanseringen av *Opportunity* i januari 1923 och fortsatte genom *the Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro* här sin kulmen i *The New Negro: an interpretation*.

Om Charles S. Johnson och Paul U. Kellogg kan antas varit drivna av en ideologisk övertygelse kopplad till det sociologiska arbete i vilket de båda är i högsta grad delaktiga, inte minst genom de organisationer genom vilka de verkar, så är det lite svårare att sätta fingret på Alain Lockes motiv. Huruvida Locke var medveten om att han var delaktig i arbetet med att skapa en opinionskampanj med syfte att förändra majoritetssamhällets bild av den svarta människan och att bekämpa Garveyrörelsens inflytande är svårt att med någon säkerhet besvara. Stewart, som betraktar ”Harlemrenässansen” och *The New Negro* med utgångspunkt från det svarta etablissemanget, målar upp en bild av Locke som i grunden passionerad; men som också främjar den egna positionen då han arbetar med Johnson i ett försök att ta kontroll över det svarta kulturella uttrycket.⁹⁵ Men ett agerande som kan framstå som negativt inom ett begränsat utrymme, exempelvis inom det svarta Amerika, framstår som mer rättfärdigt i ljuset av en större agenda. Det faktum Locke är den gemensamma nämnaren, i vart fall utåt, för de tre verken tyder på att han var införstådd i arbetet. Alternativet, att han skulle ha förts bakom ljuset av samtliga inblandade, håller jag för osannolikt.

Detta hindrar dock inte att det går att tillskriva personliga motiv till Lockes delaktighet i detta arbete. Under 1924 publicerar sociologen Horace Kallen sin bok *Culture and Democracy in the United States*. Här introducerar Kallen begreppet ”kulturpluralism”, ett begrepp som enligt filosofen David Winefeld var sprunget ur ett längre samtal med Alain Locke inlett i Oxford redan 1907.⁹⁶ Det ligger således nära till hand att ett personligt motiv för Lockes delaktighet i projektet kan knytas till en vilja att föra ut det nya kulturbegrepp han lägger fram i *Howard Review* till en bredare publik.

⁹⁴ Locke. *The New Negro: an Interpretation*. s. 254f.

⁹⁵ Se exempelvis Stewart. *The New Negro: The life of Alain Locke*. s. 408ff

⁹⁶ David Winefeld. *An American Friendship: Horace Kallen, Alain Locke, and the Development of Cultural Pluralism*. New York: Cornell University Press, 2022. s. 3.

I *The New Negro* läggs grunden till ”det samtal mellan likasinnade av båda raserna” som E. K. Jones uttrycker i det första numret av *Opportunity*. Genom att tala direkt till båda rasernas allmänhet förefaller syftet med *The New Negro* inte bara vara att introducera en ny bild av den svarta människan i majoritetssamhället med förhoppningen att lösa upp fördomar knutna till ”the Negro problem”. Därtill förefaller boken även vilja motverka Garveyrörelsens inverkan både på relationerna mellan det svarta och vita Amerika och inom den svarta rörelsen. Genom ett populärt anslag söker boken att förankra ett nytt, glidande kulturbegrepp som är internationellt i sina anspråk. *The New Negro* är således ett uttryck för det nya populära uttryck som Locke säger sig finna i den nya franska koloniala litteraturen redan två år tidigare, ett uttryck som får allmänheten att spegla en ”kosmopolitisk humanism”. En bok som vars syfte är att lägga grunden för vad Drachsler i sitt anförande två år tidigare uttrycker som centralt för förändrade rasrelation: en harmoni mellan raserna, baserad i ömsesidig förståelse och samarbete.

3. Slutdiskussion och sammanfattning

Mitt syfte med denna uppsats har varit att försöka placera in *The New Negro: an Interpretation* i ett bredare politiskt narrativ. Jag har gjort detta genom att försöka finna de bakomliggande orsakerna som leder fram till att antologin kom att publiceras. Syftet, och frågeställningen, grundar sig i att det narrativ kring *The New Negro*s tillkomst både i boken själv och den standardlitteratur som avhandlar boken och dess miljö framstår som märkvärdigt samstämmig. Inte minst i relation till vad som *inte* inkluderas, som exempelvis Garveyrörelsen. Genom en bred läsning av den samtida politiska debatten har jag försökt finna en grund för min delvis nya tolkning antologins ursprung och syfte.

Min inledande analys behandlar den kritik som riktas från radikala politiska tänkare mot det svarta etablissemang under och efter det första världskriget. Här riktas kritik inte bara mot hur det befintliga ledarskapet hanterar den svarta politiska rösten, utan även mot den integrerade strukturen av det svarta politiska etablissemang. Det vita ledarskapet för organisationer som National Association for the Advancement of Colored People (NAACP) är knutna till den progressiva settlementrörelsen och dess ideologiskt grundade arbete med att driva samhällsförändring genom socialt arbete. Genom att kontrollera den kollektiva svarta rösten kan det svarta ledarskapet kräva politiska eftergifter från vita politiker i utbyte mot den svarta rösten. Den radikala kritiken vänder sig mot detta förfarande, vilket de betraktar som att anta en underordnad position gentemot majoritetssamhället. Istället, menar de, ska den

svarta rösten villkoras med direkt politisk representation. Detta fokus mot ett nytt egenvärde för den svarta människan tar sig även uttryck i en ny stolthet kopplad till begreppet ”ras” och ordet ”Negro”. Den vikt som här läggs på Hubert Harrison, som i de följande delarna av undersökningen i stort sett är frånvarande, rättfärdigas genom det stora inflytande hans idéer och arbete kommer att få för den framväxande Garveyrörelsen. Harrison håller även en position som redaktör av UNIA:s tidning *Negro World* under de första åren av 1920-talet innan han slutligen bryter med Marcus Garvey.

I uppsatsens andra del ligger fokus på den debatt som utspelar sig mellan Marcus Garvey och Garveyrörelsen och det svarta politiska etablissemanget med W. E. B. Du Bois och NAACP som frontfigurer. Garveyrörelsen, sprungen ut den tidigare radikala rörelsen, kommer med sin separatistiska svarta nationalism att få ett stort inflytande inom det svarta Amerika under den första halvan av 1920-talet. Rörelsens snabba expansion bland både allmänheten och den svarta medelklassen gjorde att den snart kom att utgöra ett hot mot den etablerade politiska maktstrukturen. Inte bara utvattades etablissemangets kontroll, även det sociala arbete som riktades mot svarta amerikaner genom hjälporganisationer knutna till Settlementrörelsen kom att påverkas. Marcus Garvey riktade kritik mot både det svarta ledarskapet och dess ”vita vänner”. Garveyrörelsens utpräglade fokus på begreppen ”Negro” och ”Africa” och vikten av att bygga en identitet och ett egenvärde kopplat till ”rasen” med syfte att separera svarta från Amerika går i grunden mot den ideologi av kulturell assimilation som uttrycks av etablissemanget och Settlementrörelsen.

I undersökningens tredje del presenterar jag en ny tanke kring uppkomsten och syftet med *The New Negro*. Där den traditionella bilden placerar antologin som en intern produkt inom den svarta rörelsen hävdar jag att dess ursprung kan knytas till det ökade intresset för ”public opinion” inom Settlementrörelsen och dess årsmöte National Conference of Social Work. 1922 håller sociologen Julius Drachler ett föredrag under rubriken ”Racial Diversities and Social Progress”. Detta föredrag, vilket betonar vikten av att sociala framsteg måste planeras och aktivt drivas, leder till att kretsen kring organisationen runt National Urban Leagues (NUL) tidning *Opportunity* påbörjar arbetet med att skapa en påverkanskampanj riktad mot den allmänna opinionen. Kampanjens syfte är både att förändra majoritetssamhällets bild av den svarta människan, och att negera de effekter Garveyrörelsen haft både på den politiska ordningen inom det svarta Amerika och relationerna till de organisationer verksamma socialt hjälparbete riktat mot svarta amerikaner.

Istället för att behandla bilden av *The New Negro* som en produkt sprungen ur det svarta Amerika vill jag således hävda att en bredare förståelse av antologin, dess syfte och

ursprung kräver att boken delvis lyfts ut ur den interna politiska miljön i det svarta Amerika. När David Levering Lewis påstår att ”Harlemrenässansen” var ett ”kulturellt spel för galleriet” med syfte att ena en splittrad svart rörelse i ljuset av allt sämre relationer mellan det svarta och vita Amerika så har han inte fel i sitt påstående. Däremot vill jag hävda att det enande syftet snarare är ett av flera syften; varav det viktigaste var att verka för en förändring i den allmänna opinionens bild av den svarta människan.

Detta sätt att betrakta *The New Negro* bidrar även till att besvara en del frågor som ställs i standardlitteraturen. Lewis skriver om hur Charles S. Johnson, redaktör för *Opportunity* att han var något av ett mysterium. Att en av sin tids mest produktiva sociologer skulle ha lämnat så få dokument efter sig är påfallande: ”It seems to have been in his nature to work behind the scenes [...] Yet it was manipulation for a reason; to redeem through art the standing of his people”.⁹⁷ Hutchinson, i sin tur, ställer frågan varför National Urban League, en organisation som primärt arbetar med att hjälpa nyanlända svarta migranter få jobb och bostad, plötsligt börjar intressera sig för kultur. När man till detta lägger att organisationen var tämligen elitistisk – dess fokus låg på att hjälpa de migranter som betraktas ha störst potential – blir det ännu underligare att *Opportunity* plötsligt intresserar sig för ett mer ”folkligt” konstnärligt uttryck.⁹⁸

Även Hutchinson placerar svaret hos Johnson. Hutchinson identifierar var han kallar för ”Johnson’s conceptualization of art”, en bakomliggande systematisk tanke i den kritik och det konstbegrepp som uttrycks i *Opportunity*: ”The aesthetic work would not be burdened with ’propaganda’ of the ’best foot forward’ sort but instead attempt to exemplify in its very form the cultural meaning ... of a people”.⁹⁹ Utan att förringa Johnsons inflytande anser jag att det är rimligare att knyta detta nya ”konstkoncept” till Alain Locke och den omformulering av begreppen ”ras” och ”kultur” som skrivs ut i *Howard Review*. Och som sedan kan följas från *Opportunity*, genom ”Harlemnumret” av *the Survey Graphic* och in i *The New Negro*.

Men detta svarar inte på frågan varför NUL plötsligt under 1923 utvecklar ett intresse i konst och kulturella uttryck kopplade till ett nytt, folkligt förankrat rasbegrepp. Men om vi betraktar det inflytande som Garveyrörelsen fått även inom den bildade svarta medelklassen, ”the Talented tenth”, och sedan betraktar *Opportunity* som en mångfacetterad påverkanskampanj riktad primärt mot denna målgrupp så blir det något klarare. Ett av syftena med det nya kulturbegreppet är att ladda orden ”ras”, ”Africa” och ”Negro” med en ny

⁹⁷ Lewis. *When Harlem was in Vogue*. s. 90.

⁹⁸ Hutchinson. *The Harlem Renaissance in Black and White*. s. 172.

⁹⁹ Hutchinson. *The Harlem Renaissance in Black and White*. s. 176.

betydelse. Det kulturella uttrycket som lyfts fram är fortsatt fokuserat på rasen och den stolthet som kopplas till begreppet ”Negro”; samtidigt är det fast grundat i den svarta upplevelsen och livet i Amerika. Afrika, som lyfts som ett fysiskt mål hos Garvey placeras nu i en historisk kontext och tar får rollen av ett arv att bevara, återupptäcka och varsamt förnya för ”the New Negro” som även otvetydigt är en svart amerikan. Här kan således placeras den ”omskrivning av aristokratins diskurs” som Bourdieu betraktar som det konservativa etablissemangets modus operandi. Men återupprättandet av den interna politiska ordningen är, som redan sagt, bara ett av syftena med kampanjen.

Även *The Survey Graphic Harlem: Mecca of the New Negro* verkar vara riktad mot en specifik målgrupp – de primärt vita som är verksamma inom de organisationer som arbetar med socialt arbete riktat till svarta amerikaner. Garveyrörelsens inflytande på dessa organisationers arbete har sannolikt varit både betydande och negativt. Om vi antar att människor då drevs av samma grundläggande känslor som idag finns det fog att anta att det bland de vita aktivisterna uppstått en stor frustration kopplad till den framväxande svarta nationalismen. Detta antagande förklarar Lockes vinkling i den inledande essän där han talar om vikten av att återknyta banden mellan de ”bildade av båda raserna”. Det finns också i texten en antydning till att försöka införa en ny bild av den svarta människan även till denna målgrupp då Locke talar om den nya stoltheten knuten till ”rasen”. Denna nya vilja till egen agens förklarar den irritation som uppstår hos svarta amerikaner genom att ständigt betraktas som i behov av konstant hjälp och fostran. Insikter om denna nya mentalitet och dess nya kulturella uttryck, har potential att utgöra grunden för ett förnyat samarbete och fortsatt progressiv samhällsutveckling.

The New Negro, slutligen, utgör sedan ett populärkulturellt verk som föresätter sig att tala till en bredare allmänhet av båda raserna. De konflikter som kännetecknat relationerna mellan det svarta och vita Amerika lyser med sin frånvaro, hänvisningar till Garveyrörelsen, utöver som någonting ”övergående” likaså. Genom att knyta använda det stora nationella och internationella intresset för svart kultur och afrikansk konst tjänar vill antologin injicera en ny bild av den svarta människan i majoritetssamhället med avsikt att förändra dess etablerade fördomar. När det kommer till de svarta läsarna är syftet att erbjuda ett nytt, inkluderande, kulturellt begrepp som lyfter det unikt svarta men samtidigt knyter det till den amerikanska upplevelsen. Genom bokens stora spridning kan denna nya, inkluderande, nationalism föras ut även till resten av Amerika.¹⁰⁰

¹⁰⁰ I ett brev till skickat till Alain Locke från Paul U. Kellogg, citerat ovan, nämner Kellogg att ett av målen för förläggaren Albert Boni med att vilja ge ut *the Survey Graphics* Harlemnummer i bokform var att: ”[In a] more

Det breda intresset kring det svarta kulturella uttrycket når sin höjdpunkt i tiden kring publiceringen av *The New Negro* och intresset kommer efter börskraschen 1929 att börja avta. Charles Johnson lämnar National Urban League 1926 för att ta en position som ledare för institutionen för sociologi på Fisk University och *Opportunity* kommer efter det att övergå till att i allt större utsträckning publicera rent sociologiskt material. Alain Locke återgår till Howard University men fortsätter att vara aktiv inom kulturkritik fram till sin död 1954, men det svarta kulturella uttrycket i USA för efter 1933 en allt mer lokal tillvaro. Det ska dröja till 1960-talet innan Alain Locke, W. E. B. Du Bois och *The New Negro* åter ska komma att lyftas fram, då under den nya medborgarrättsrörelsen som ser ett ökat intresse för att uttrycka svart kultur och historia. När Martin Luther King håller sitt tal *I Have a Dream* i Washington D.C. 28 augusti 1963 kan tydligt höras spår av vad som är ett drivande tema i *The New Negro*; kulturell samexistens:

The marvelous new militancy which has engulfed the Negro community must not lead us to a distrust of all white people, for many of our white brothers, as evidenced by their presence here today, have come to realize that their freedom is inextricably bound to our freedom. This offence we share mounted to storm the battlements of injustice carried forth by a biracial army. We cannot walk alone.¹⁰¹

Det går även i vår samtid att knyta de tankar som skrivs ut i *The New Negro* till rörelser som exempelvis Black Lives Matter, vilken bland annat har som syfte att skapa ett utrymme för: ”Black imagination and innovation, and centering Black Joy”.¹⁰²

Denna uppsats primära bidrag till det akademiska samtalet är främst knutet till den nya bilden av *The New Negro* som resultatet av en planerad opinionskampanj. Detta ger en bredare bild inte bara av syftet med verket, utan knyter även upp några av de frågetecknen uppstår i standardlitteraturens behandling boken och dess tillkomst. Även om det svarta etablissemangets nära kopplingar till Settlementrörelsen är välkända de så förefaller relationen mellan dess årsmöte, National Conference of Social Work och det svarta Amerika vara tämligen outforskad. Här öppnas även för vidare undersökningar kring betydelsen för PR-arbete med koppling till den sociala ingenjörskonst som kan knytas till Settlementrörelsen.

formidable volume that would sell for \$4.50 [and] which he hopes would be taken in by every college and library in the country.”

¹⁰¹ Martin Luther King. *I Have a Dream*. James Melvin Washington (red.). *A Testament of Hope: The essential writings and speeches of Martin Luther King, Jr.* New York: Harper Collins, 1991. s. 218.

¹⁰² Black Lives Matter. About, <https://blacklivesmatter.com/about/> (hämtad 10-01-2024)

4. Käll- och litteraturförteckning

Källförteckning

Harrison, Hubert, "The Drift in Politics", the *Voice*, 25-7-1917.

Harrison, Hubert, "The New Policies for the New Negro", the *Voice*. 4-9-1917.

Harrison, Hubert, "The East St. Louis Horror", the *Voice*, 4-7-1919, 1917.

Randolph, A. Philip, "Negro Elective Representation", the *Messenger*. November 1917.

Randolph, A. Philip och Owen, Chandler, "The Negro and the New Social Order: A Reconstruction Program", bilaga till the *Messenger*. Mars 1919.

National Association for the Advancement of Colored People, "The Ku Klux Klan Are Riding Again!", the *Crisis*. Mars 1919.

Davies, Henrietta Vinton, "Address of Chairlady", 25-8-1919.

"The Horizon", the *Crisis*. Augusti 1919.

Domingo, W. A., "Race first!", *Negro World*. 26-6-1919..

Garvey, Marcus, "Editorial Letter by Marcus Garvey", *Negro World*. 31-7-1920.

Universal Negro Improvement Association, "Declaration of the rights of the Negro peoples of the world", *Negro World*. 11-9-1929.

Du Bois, W. E. B., "Letter from W. E. B. Du Bois to the editor of the New York Age.". 1919?
Thompson, E. E., "Letter from E. E. Thompson to Crisis". 25-8-1920

Du Bois, W. E. B., "Marcus Garvey", the *Crisis*. December 1920.

Du Bois, W. E. B., "Marcus Garvey", the *Crisis*. Januari 1921.

The Editors, "The Garvey Movement: A promise or a menace", the *Messenger*. December 1920.

Editorial, "Garvey Unfairly Treated, the *Messenger*. April 1922.

Editorial, "Marcus Garvey!", the *Messenger*. Juli 1922.

Garvey, Marcus, "Speech by Marcus Garvey". 9-7-1922

Gleaner, the, "Newspaper article". 11-7-1922.

Garvey, Marcus, "Editorial Letter from Marcus Garvey", *Negro Voice*. 1-6-1922.

The Looking Glass, "The Press and Back to Africa", the *Crisis*. Oktober 1922.

Du Bois, W. E. B., "The Black Star Line", the *Crisis*. September 1922.

Garvey, Marcus, "Editorial Letter from Marcus Garvey", *Negro Voice*. 1-7-1922.

Report by Special Agent James E. Amos, "Enclosure". 15-1-1923.

Du Bois, W. E. B., "The U.N.I.A", the *Crisis*. Januari 1923.

Randolph, Philip A., "The only way to redeem Africa", the *Messenger*. Januari 1923

Cadman, Parkes S., "The American Negro and the World Wide Conflict", *Opportunity*. Januari 1923.

Garvey, Marcus, "Speech by Marcus Garvey". 4-2-1923

Turner, Lillian A., "The National Urban League", the *Crisis*. Maj 1919.

Wright, Richard R., "What does the Negro want in our democracy?" i *Proceedings of the National Conference of Social Work: 1919*, Chicago: National Conference of Social Work, 1920.

Drachsler, Julius, "Racial Diversities and social progress", i *Proceedings of the National Conference of Social Work: 1922*, Chicago: National Conference of Social Work, 1922.

Johnson, Charles S., "Public Opinion and the Negro", *Proceedings of the National Conference of Social Work: 1923*, Chicago: National Conference of Social Work, 1923.

Taylor, Romeyn Graham, "Race Relations and Public Opinion" *Proceedings of the National Conference of Social Work: 1923*.

Jones, E. K., "'Co-operation' and 'Opportunity'", *Opportunity*. Januari 1923.

Editorial, "Our Young Negro Artists", *Opportunity*. Januari 1923.

Our Book Shelf, "More About Rene Maran", *Opportunity*. Januari 1923.

Locke, Alain, "Goat Alley", *Opportunity*. Februari 1923.

Locke, Alain, "Public Opinion in War and Peace", *Opportunity*. Juli 1923.

Locke, Alain, "The Problem of Race Classification", *Opportunity*. September 1923.

Locke, Alain, "The Colonial Litterature of France", *Opportunity*. November 1923.

Maran, René & Locke, Alain, "French Colonial Policy", *Opportunity*. September 1924.

Locke, Alain, "Apropos of Africa", *Opportunity*. Februari 1924.

Locke, Alain, "A Note on African Art", *Opportunity*. Maj 1924.

Locke Alain, "The Concept of Race as Applied to Social Culture", *The Howard Review* 1. Juni 1924.

Kellogg, Paul U., "Brev till Alain Locke". 5-2-1925, Alain Locke Papers. Citerat i Hutchingson, George, *Harlem Renaissance in Black and White* (1997).

Hart, Joseph K., "What shall we do about the facts?", the *Survey Graphic*. 1-3-1925

Locke, Alain, "Enter The New Negro", the *Survey Graphic*. 1-3-1925.

Kellogg, Paul U., "Brev till Alain Locke". 20-3-1925, Alain Locke Papers. Citerat i Stewart, Jeffrey C., *The New Negro: The Life of Alain Locke* (2018).

Locke, Alain. Förord och essäer. *The New Negro: an Interpretation*. New York: Albert & Charles Boni, 1925.

Litteraturlista

Bourdieu, Pierre, *Outline of a theory of practice*, Cambridge: Cambridge University Press, 1977.

Bourdieu, Pierre, *A Social Critique of the Judgement of Taste*, Cambridge, Harvard University Press, 1984.

Bourdieu, Pierre and Chartier, Roger. *The Sociologist and the Historian*. Cambridge: Polity Press, 2015

Goldberg, Robert A. "The Klu Klux Klan in Madison, 1922–1927". *The Wisconsin Magazine of History*, Vol. 58:1 (Autumn, 1974).

Grant, Collin, *Negro With a Hat: The Rise and Fall of Marcus Garvey*. Oxford: Oxford University Press, 2008.

Grenfell, Michael (red.). *Pierre Bourdieu – Key Concepts*. Durham: Acumen Publishing Ltd., 2010, 2008

Harlan Louis R. and Smock, Raymond W. (red.). *The Booker T. Washington papers vol. 5 1899–1900*. Chicago: University of Illinois Press, Chicago, 1976.

Hill, Robert A. (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Association Papers Volume 1: 1825-August 1919*. Berkeley: University of California Press, 1983

Hill, Robert A. (red.) *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Association Papers Volume 2: August 1919-31–August 1920*. Berkeley: University of California Press, 1983

Hill, Robert A. (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 4: 1 September 1921–2 September 1922*. Berkeley: University of California Press, 1985

Hill, Robert A. (red.). *The Marcus Garvey and Universal Negro Improvement Papers, Volume 5: September 1922–August 1924*. Berkeley: University of California Press, 1986.

Hutchinson, George. *The Harlem Renaissance in Black and White*. Cambridge: The Belknap Press of Harvard University, 1997.

Lewis, Levering David (red.). *The Portable Harlem Renaissance Reader*. New York: Penguin Books ltd., 1994.

Lewis, Levering David. *When Harlem Was in Vouge*. New York: Alfred A, Knopf inc. 1981.

Locke, Alain (red.). *The New Negro: an Interpretation*. New York: Albert & Charles Boni, 1925.

National Conference of Social Work. *Proceedings of the National Conference of Social Work at the forty-sixth annual session held in Atlantic City, New Jersey, June 1–8, 1919*. Chicago: National Conference of Social Work, 1919.

National Conference of Social Work. *Proceedings of the National Conference of Social Work at the forty-ninth annual session held in Providence Rhode Island, June 22–29, 1922*. Chicago: National Conference of Social Work, 1922.

National Conference of Social Work. *Proceedings of the National Conference of Social Work at the fiftieth anniversary session held in Washington, D.C. May 16–23, 1923*. Chicago: National Conference of Social Work, 1923.

Perry, Jeffrey B. (red.). *A Hubert Harrison Reader*. Middletown: Wesleyan University, 2001.

Quentin Skinner. *Meaning and Understanding in the History of Ideas i Visions of Politics volume 1: Regarding Method*. Cambridge: Cambridge University Press, 2002.

Steinmetz, George. Bourdieu, Historicity, and Historical Sociology. *Cultural Sociology*. 5:45, 2011

Stewart, Jeffery C. *The New Negro: The life of Alain Locke*. New York: Oxford University Press, 2018.

Washington, Booker T. *Up From Slavery*. New York: Penguin Books, 1986.

Washington, James Melvin (red.). *A Testament of Hope: The essential writings and speeches of Martin Luther King, Jr.* New York: Harper Collins, 1991

Weinfeld, David. *An American Friendship: Horace Kallen, Alain Locke, and the Development of Cultural Pluralism*. New York: Cornell University Press, 2022